

SD-Kuriren

NR 30-31 1996 Pris 30:-

Kommunismens fasor

**Vänsterpartiets
förflutna**

Anarkismen

Kära läsare!

Detta nummer skickas ut till prenumeranterna tillsammans med SDU:s tidning *Ung front* samt ett exemplar av partiprogrammet. Därför anges detta nummer som ett dubbelnummer. Det är dock som sagt endast en prenumerantförmån; de som köper *SD-Kuriren* som lösnummer måste köpa de båda andra skrifterna separat.

Den vackra svenska sommaren har börjat. Det är en sommar som kommer att vara full av aktiviteter för partiet. I nästa nummer kommer en noggrannare redogörelse för det nordiska mötet i Skåne, liksom reportage från Almedalen.

I Svenska journalistförbundets tidning *Journalistenn* nr 16 meddelas att *Expo* fått en ny chefredaktör. Jenny Larsson tar över arbetet efter Andreas Rosenlund. Som skäl till sin avgång nämner Rosenlund bland annat bristen på pengar. Han säger till *Journalisten* att "Expo lider av dålig ekonomi och klarar inte av att försörja en redaktör". Rosenlund kommer att fortsätta skriva för *Expo*, men har nu övergått till ett förhoppningsvis mer inkomstbringande arbete som pressekreterare på De Handikappades Riksförbund.

Det är ganska talande att lojaliteten och engagemanget hos dessa självutnämnda ljusets förkämpar sällan räcker längre än plånboken. Det är nog inte ekonomin som är *Expos* problem, det är nog snarare så att inte ens antirasisterna själva tror på vad de gör tillräckligt för att kunna arbeta helt ideellt. De som arbetar med *SD-Kuriren* får aldrig ett öre för sitt besvär; inte heller skulle det falla dem in att begära det.

I år firar Vänsterpartiet 80-årsjubileum. Många tidningar ute i landet har faktiskt i samband med detta tagit upp partiets skamliga förflutna som en marionett åt Moskva, och dess medlemmars förhållande av världens mest blodbesudlade diktatur. Men det är så dags nu, när Sovjetimperiet har fallit. Nog skulle vi hellre ha sett massmedierna fördöma Vänsterpartiet och kommunisterna medan Sovjetunionen stod på höjdpunkten av sin makt, då det verkligen kunde ha betytt någonting.

Också *SD-Kuriren* vill uppmärksamma Vänsterpartiets 80-årsjubileum med detta temanummer. Kommunismen håller fortfarande flera stora länder i sitt blodiga järngrepp, och det finns gott om smågrupper, bland annat i Sverige, som drömmer om att förverkliga Lenins och Stalins perver-sa drömmar.

Extremvänstern är en sluten och obehaglig värld som utomstående sällan utan goda skäl vill stifta bekantskap med. De vänsterextrema gruppernas internationella framgångar ännu efter Sovjetunionens fall, liksom framväxten av en allt våldsammare militant extremvänster i Sverige, har ökat nödvändigheten av en skärpt vaksamhet mot antidemokratiska strömningar.

I detta nummer:

Ledarens ledare.....	3
Den röda faran.....	4-5
Vänsterpartiets förflutna.....	6-11
Engelbrektsmarschen.....	12-13
Riksårsmötet.....	14-15
Anarkismen.....	16-17
I Armfeldts fotspår.....	18-19
Olof von Dalin.....	20
Det bortglömda fosterlandet.....	21
Insändarsidan.....	22
Ekeröproblematiken.....	23

SD-KURIREN

– Tidningen som kämpar för Dig –

SD-KURIREN NR 30-31-1996

Skriv till SD-Kuriren

Redaktionen tar tacksamt emot pressklipp eller synpunkter på innehållet. Anteckna datum på eventuella pressklipp och ange vilken tidning de kommer ifrån. SD-Kuriren tar även emot manus till artiklar. Bifoga gärna foton (som du själv tagit, tillsammans med din artikel). Vi kan tyvärr ej returnera insända manus.

Stöd SD-Kuriren

SD-Kuriren är i stort behov av ekonomiska bidrag för att ständigt kunna utvecklas. Vi är tacksamma för alla bidrag, stora som små. Använd alltid Sverigedemokraternas postgiro: 23 45 65-0 och skriv "Tidningsfonden" på talongen.

Prenumerera på SD-Kuriren

Du prenumererar på 6 nummer för 120 kronor som insättes på Sverigedemokraternas postgiro. Märk talongen "6 nr SDK".

Innehållet i SD-Kuriren

Innehållet behöver inte alltid överensstämma med Sverigedemokraternas officiella ståndpunkt. **Ansvarig utgivare:** Lars Emanuelsson. **Redaktör:** Torbjörn Kastell. **Redaktion:** Mikael Jansson, Eva Nyman. **Framsida:** Karl X-statyn i Uddevalla (Steve Larsson) **Baksida:** Rökstenen (Steve Larsson) **Adress:** SD-Kuriren, Box 200 85, 104 60 STOCKHOLM. **Tel:** 08-641 20 11. **Fax:** 08-643 92 60. **Pg:** 23 45 65-0. Eftertryck tillåtes endast om källan anges tydligt med fullständig adress. SD-tryck, Sthlm, sept 1996. ISSN 0284-6861.

Jansson har ordet

I detta nummer skall kommunismen behandlas. Finns det bakomliggande orsaker, sällan sedda, som kan förklara skillnaden mellan den i teorin paradiskapande men i praktiken nedbrytande socialismen?

Ambitionsaxeln

Kommunismens banbrytare kan kategoriseras. Vi hade de som reagerade på privilegiesamhällets orättvisor. Vi hade de som trodde på marxism-leninsmens välfärdsskapande förmåga. Slutligen hade vi de som direkt insåg möjligheten till att få utlopp för förstörelselusta, genom att i ett partis namn få angripa "det som är något och de som tror sig vara något". Iakttagandet av det senare motivet aktualiserar något jag vill kalla för ambitionsaxeln. Även om två motstående principer antas ha följt mänsklighetens historia: konservatismen och radikalismen, kan dessa begrepp ändra och byta betydelse över tiden. Förändringsbenägenheten beror ju trots allt på vad som skall förändras, och vad det för med sig för den som förändrar. Mer avgörande för en progressiv samhällsutveckling är ambitionsaxeln vars ytterligheter utgörs av 1, konstruktivt ansvarstagande (produktionsinriktning) och 2, egensinnig förnöjelse (konsumtionsinriktning). Förskjutningen i allmänhetens fokusering från produktionsinriktning till konsumtionsinriktning påverkar i hög grad solidariteten och konstruktiviteten i vårt samhälle.

Gemensamt ansvar

Varje tid har sina förstörare och kveulanter. Dock hamnar dessa i uppåtsträvande samhällen i försumbar minoritet. Tar vi oss samman och kan de förtroendevalda motivera oss att ta oss samman, brukar lösningarna komma på tidens problem. Vi påverkar varandra, vi har alla ett ansvar för samhällsandan, den som "går mot röd gubbe" såväl som den som bara tänker på sitt. Uppträder den maktägande klassen arrogant, är det ett incitament

för hämndlystna, destruktiva strömningar inom de underställda klasserna. Makt uppstår överallt och i fler hiarkiska nivåer desto omfångsrikare ett samhälle är. Maktägarna måste nogsamt iakttä vettig etikett om inte kontrakten skall rivas sönder av utnyttjade, identitetsosäkra människor och samhället falla.

Das Kapital

Ett sådant samhällsmoraliskt förfall inträffade de facto med industrialismens intåg. Industrialismen är en av mänsklighetens största evolutioner. De nya villkoren borgade för långsiktig stegring av den allmänna vällövningen, men på kort sikt drabbades en stor del av västvärldens befolkningar av drastiska försämringar genom den urbaniserande processen. I denna brytnings-tid såg teoretiker som Marx och Engels stora linjer och dessa linjers syftning mot en klasslös socialistisk världsrepublik. I Marx huvudverk *Das Kapital* (utkom 1867) analyseras det kapitalistiska samhällets utveckling omfattande och akademiskt. Många uppslag är intressanta att studera som t.ex. hur "sälja för att köpa blev köpa för att sälja" och hur "profitkvotens fallande tendens" uppstår genom att lönekostnadsandelen (sista fabrikationsledet) i färdiga produkter minskar. Att studera Marx och Engels är tillrådligt, anslaget är djupt och seriöst och referensramarna legio, Bland deras kungstankar märks "Produktionsmedlen centraliseras och arbetets samhälleliga karaktär utvecklas tills produktionen inte längre rymms inom kapitalismen." "Hemligheten med kapitalets självförökning är dess herravälde över en bestämd mängd obetalt arbete."

Det kommunistiska manifestet

Intressanta teorier motiverade djävulska planer. 1848 kom *Det kommunistiska manifestet*. Den första svenska versionen kom 1903 med förord av

Mikael Jansson, ordförande i SD

Foto: Steve Larsson

Hjalmar Branting. Genom att studera manifestet skymtar gestalten av patriotismens teoretiska och praktiska huvudmotståndare. Ex:empel:

"Med andra ord, ni förebrår oss att vi vill upphäva er egendom. Aldeles riktigt det vill vi."

"Familjens upphävande!... Förebrår ni oss, att vi vill upphäva föräldrarnas utsugning av barnen? Vi tillstår denna förbrytelse."

"Man har vidare förebrått kommunisterna, att de vill avskaffa fäderneslandet, nationaliteten. Arbetaren har inget fädernesland."

Vad ett frontalangrepp på sådana bärande huvudfunktioner leder till vet vi nu. Experimentet fortsätter på Kuba och i Nord-Korea.

Det enda försvaret

Utomordentligt viktigt att förstå är att det enda försvaret mot socialismen är att upprätthålla folkens nationer. Endast genom påvisandet av bästa system genom konkurrens länder emellan kan utlovande och klasskampspretoriska partier röstas ned. I en världsrepublik är socialismen ohejdbar. Liberalerna om några borde göra gemensam sak med oss nationella mot allt byggande av överstatliga unioner, men de sågar på egen gren. Vi har varit illa ute. Sovjet försökte göra Finland till en Sovjet-republik (svenska SKP, nu VP, spred flygblad där Sovjet bjöds in även till Sverige). På toppen av sin makt misslyckades, tack och lov, Sovjet- och Kina-kommunisterna att bilda gemensamt styre. Vi skall inte ge dem chansen igen. Argumentera ständigt mot marxismen.

Den röda faran

När Karl Marx skrev *Det kommunistiska manifestet* 1848 anade han nog inte vilka ohyggliga krafter han släppte lös över det kommande seklet. Förvisso var han uttryckligen för ett våldsamt omstörtande av den gamla ordningen, men troligen kunde han inte föreställa sig att 1900-talets kommunistdiktaturer var kapabla till så fruktansvärda brott i hans ideologis namn.

Dessa sista år av vårt blodiga århundrade har sett de flesta kommunistdiktaturernas fall. Det jättelika kommunistiska samhällsexperimentet har misslyckats. Men fortfarande lever en stor del av världens befolkning under kommunismens ok. Och i de flesta länder, även Sverige, finns såväl parlamentariska kommunistpartier som påstår sig verka för en fredlig omvälvning genom att arbeta inom den demokrati de i själva verket avskyr, liksom militanta vänsterextremister som drömmer om att en gång kunna återupprätta de monstruösa röda imperier som världen äntligen tycks vilja lämna till historien.

De tolkningar av Marx läror som praktiserades - och på vissa håll i världen fortfarande praktiseras - inom de många röda diktaturerna är flera och sins emellan skiftande; marxism-leninism, trotskism, maoism, stalinism, titoism och flera andra. Det finns inte möjlighet att på detta begränsade utrymme redogöra för dem alla. Inte heller är det nödvändigt; ty även om ryssar, kineser, kubaner och nordkoreaner haft olika åsikter om hur Marx skall tolkas, är resultatet över allt det samma: Upphävande av grundläggande demokratiska och mänskliga rättigheter, fattigdom och minskad produktion, politisk förföljelse, erövringskrig och ockupation och, inte minst, åtskilliga miljoner döda.

Marxism-leninismen

Den speciella tolkning av Marx läror som presenterades av advokaten Vladimir Uljanov, för eftervärlden känd som Lenin, förtjänar att uppmärksammas särskilt. För det var marxism-leninismens anhängare bolsjevikerna som först lyckades skapa en kommunistisk nation, Sovjetunionen. Och det var detta Sovjetunionen som skulle bli den dominerande kommunistiska maktfaktorn i världen i 70 års tid, då de understödde sina broderpartier runt om i världen. Det var också Sovjetunionen som skulle ligga bakom nästan hälften av kommunismens många mord; över 70 miljoner människor dödades för att Marx utopia skulle kunna uppnås.

De avgörande punkter där marxism-leninismen avviker från den ursprungliga marxismen är synen på partiet och på arbetarna. Där man i Marx skrifter åtminstone kunde finna ambitionen att makten skulle gå till de svaga och förtryckta, kände Lenin tydligen bara förakt för de massor för vilka proletarietets diktatur var framtänkt. I sin skrift *De ryska socialdemokraternas uppgifter*, sade Lenin att arbetarnas parti inte skulle

vara deras egen organisation, utan en organisation som stödde sig på arbetarna. Han ansåg att arbetarna själva inte var kapabla intellektuellt att befria sig själva. I stället skulle de ledas av en elitgruppering, partiet, som bestod av personer som gjort revolutionen till ett

liga institutioner och företag, utan själva makten över liv och död i det vidsträckta skräckväldet. Runt Stalin bildades en ledardyrkan som endast hos den tyska nazismen fann sin like. Stalin var Fadern och Läraren, allt han sade, ja, själva hans ansikte var heligt; Alexander

Solsjenitsyn berättar i sin bokserie *Gulag-arkipelagen* att en kakelugnsmakare dömdes till tio år i Gulag för att han hade för vana att skriva sitt namn på alla skrivytter han fick tag på, vilket olyckligtvis betydde att han skrev sitt namn över Stalins bild i en tidning. Liknande öden drabbade flera som medelst en hoprullad tidning slog ihjäl flugor, varvid bilder på Stalin eller hans förtrogna blev nedsmutsade. Detta räknades om "antisovjetisk agitation" och kunde medföra döden.

I Sverige var kommunistpartiet i princip inget annat än en lokalavdelning under det sovjetiska kommunistpartiet och Stalin. Order från Moskva lyddes utan frågor, var det från Moskva, var det alltid rätt. Det visar en episod från 50-talet, då kommunistpartiets arbetsutskott hade invändningar mot vissa for-

muleringar i en propagandaskrift. Partiledaren Hilding Hagberg sade bara att "dom där borta ville ha det så". Därmed var saken utagerad.

Dagens svenska vänsterparti, vilket ju som bekant inte är kommunistiskt längre, har sedan 1993 Gudrun Schyman som ledare. Schyman påstår att hon aldrig varit kommunist. Likväl var hon i sin ungdom med i MLK, vilket skall utläsas Marxist-leninistiska kampförbundet.

Vänsterpartiets förflutna tas upp i detalj på annan plats i detta nummer.

Politiska massmord

Ingen politisk ideologi är så blodbesudlad som kommunismen. Det är osäkert om vi någonsin kommer att få veta exakt hur många offer de i dubbel bemärkelse röda lärorna rönt. När nazismen föll erövrades Tyskland fullständigt.

"Antirasister" demonstrerar mot SD i Borlänge. Den knutna näven är den kommunistiska hälsningen. Kommunisterna brukar alltid stå i främsta ledet när det gäller att bekämpa fascismen, eller vad som av dem pekats ut som fascism. Men historien visar att kommunisterna gärna samarbetar med fascister och nazister om det passar deras syften.

yrke. Partiet skulle vara organiserat som en armé, och centralkommittén skulle vara dess generalstab. Någon intern demokrati fanns inte. De olika underavdelningarna hade att utan ifrågasättande verkställa centralkommitténs order, som bland annat kunde innefatta mord på icke renlärliga partimedlemmar. Inga medel skyddes, alla hänsyn kunde, och förväntades också, läggas åt sidan för revolutionens bästa. Och vad som var revolutionens bästa bestämdes av partiet, det vill säga i praktiken centralkommittén. För Lenin var det inte nödvändigt att samla en majoritet bakom sig; partiet, inte folket, visste vad som var bäst för framtiden. Det var i denna anda Stalin fick sin politiska uppfostran, och i denna anda som han sedan själv utövade den högsta makten i Sovjetunionen, inte bara makten över produktionsmedel och stat-

Miljoner dokument beslagtogs. Förintelselägren erövrades och kunde beses av eftervärlden som varning. Tusentals vittnen i form av överlevande fångar liksom deras vakter och böd-lar visade med skrämmande tydlighet för omvärlden vad nazismen innebar. I Sverige blev all form av tyskvänlighet som visats under kriget - transittrafi-ken, järnmalmsexporten, judediskrimi-neringen och de tyskvänliga tidningar-na - inskrivet med skam i historien, och de som någon gång ens tillfälligt visat den minsta sympati för nazismens och fascismens läror skulle ännu efter 50-60 år kunna ställas till svars för det - det visar bland annat fallet Ingvar Kamprad. Nazismen och fascismen blev genom Tysklands fall kort sagt för all framtid utslagen och förintad som politisk faktor och förvisad till ett sek-teristiskt liv i samhällets utkanter.

De kommunistiska staterna över-levde dock kriget, och blev rent av höljda i ära för sina insatser i kampen mot nazismen. Inga studieresor för skolungdomar skulle anordnas till Sibirien. Endast ett fåtal överlevande från Stalins utrotningsläger skulle få möjlighet att undervisa de demokratiska staterna om vad kommunismen innebar.

Ändå kunde inte ens nazisterna upp-visa samma monstruösa siffror i fråga om massmord. Tabellen i anslutning till denna artikel ger en vink om vad kom-munisterna kan åstadkomma. De två största kommunistiska staterna kunde var för sig enkelt överträffa Nazityskland. De röda khmerernas lyck-igtvis kortvariga diktatur i Kambodja under ledning av Pol Pot - som för övrigt Birgitta Dahl uttryckt sig berömande om - skickade två och en halv miljon människor i döden. Eftersom nazisterna under sina tolv år vid makten tog livet av tio miljoner människor, och alltså upp-nådde samma genomsnitt på mordfre-kvensen som de röda khmererna, visar fallet Kambodja att till och med ett land med begränsade resurser och låg teknisk kompetens tämligen enkelt kan uppnå samma ohyggliga mordstatistik som nazisterna, om de bara styrs i enlighet med Marx läror.

Praktiskt taget varenda lågstadielev kan åtminstone känna igen namn som Auschwitz och Treblinka. De namnen är en integrerad del av utbildningen i dag, och det med rätta. Det har givit resulta-tet att nazisterna aldrig mer kommer att nå politiskt inflytande. Men hur många har ens bland högskoleutbildade hört talas om namn som Kolyma, Vorkuta och Solovetsk? De var de största lägren i den beryktade, men tyvärr uppenbarligen inte tillräckligt beryktade, Gulag-arkipe-lagen. Kolyma var det största och vikti-gaste, och därmed det blodigaste lägret. Det beräknas att under åren 1937-41 minst en miljon människor dog där. Som en jämförelse kan nämnas att Auschwitz under åren 1940-44 också såg en miljon människor dö. Men till skillnad från Auschwitz, vars historia lyckligtvis blev kort, hade Kolyma funnits sedan början av 30-talet, och fortsatte att existera som

MARXISMENS 143 MILJONER MORD

1. Sovjet: kommunismen har mellan 1917 -1959 krävt	66 700 000 offer
2. Sovjet: kommunismen har efter 1959 krävt minst	3 000 000 offer
3. Kina: kommunismen har krävt	63 784 000 offer
4. Katynmassakern (Polen)	10 000 offer
5. Tyska civila dödade under utdrivningen 1945-1946	2 923 000 offer
6. Kambodja (april 1975 - april 1978)	2 500 000 offer
7. Resningar krossade i Östberlin, Prag, Budapest de Baltiska staterna 1945 - 1975	500 000 offer
8. Kommunistisk aggression i Grekland, Malaysia, Burma, Korea, Filippinerna, Vietnam, Kuba, Afrika och Latin-amerika	3 500 000 offer

	142 917 000 offer

Källa: Figaro Magazine 19-25 november 1978

dödsindustri långt in i våra dagar.

Kommunister och nazister - inte nöd-vändigtvis motståndare

Kampen mot nazism och fascism har all-tid varit kommunismens främsta propa-gandanummer. Genom det politiska bar-bari som fascismen gjorde sig skyldig till, har kommunisterna kunnat ursäkta en stor del av sina brott som ett led i den antifascistiska kampen. Men historien visar att kommunisterna bara är antifas-cister när det passar dem. Hitler-Stalin-pakten är förmodligen det främsta exemplet på det.

Den marxistiska ideologin gör ingen skillnad mellan sina olika motståndare. Antingen är man kommunist, eller så är man det inte. De ser fascism, liberalism, konservatism och till och med demokra-tisk och parlamentarisk socialism som olika varianter på kapitalism. Men fascismen är speciellt intressant för dem, därför att den anses vara kapitalismens sista stadium; det borgerliga samhällets sista våldsamma dödsryckning inför pro-letariatets diktatur. Därför verkade hän-delserna i Tyskland på 30-talet vara för-delaktiga för kommunisterna, och det låg i deras intresse att Hitler lyckades, för hur skulle han annars kunna riva ned det kapitalistiska samhället slutgiltigt? Av den anledningen förbjöd Stalin de olika kommunistpartierna att bilda gemensam front med de demokratiska partierna. Det är inte för mycket sagt att kommu-nisterna bär en stor del av ansvaret för Hitlers *machtübernahme*.

Nazisterna hade ofta intresse av att bevara och rent av hjälpa de kommuni-stiska partierna, åtminstone i de länder som ännu inte hade intagits. Genom kommunisternas vägran att samarbeta med de demokratiska krafterna, blev det antinazistiska motståndet splittrat. En intressant episod i detta märkliga samar-bete kommer från Sverige.

De många fraktionsstriderna i det svenska kommunistpartiet gav upphov till en rik flora av olika bokstavs-kombinationer på vänsterkanten, som alla

påstod sig företräda den "rätta" kommu-nismen. En av dessa falanger var Socialistiska partiet, arbetarnas och jord-folkets förbund, under ledning av Nils Flyg. En dag i början av Andra världskri-get stämde Flyg möte på ett hotell i Falun med nazistledaren Birger Furugård. Samtalet avlyssnades av poli-sen. Det visade sig att Flyg ville ha kon-takt med Berlin för att få bistånd till sin politiska verksamhet. Genom Furugårds försorg fick Flyg kontakt med tyska lega-tionen i Stockholm, och tyskarna fann samarbetet fördelaktigt, sannolikt av de skäl som angivits ovan: En stark vänster skulle kunna hålla de antinazistiska kraf-terna splittrade.

Sälunda fick Nils Flyg från 1942 till 1945 ett årligt bidrag på 17 000 kronor från Berlin. För dessa pengar gav han ut tidningen *Folkets dagblad*. Efter kriget förföll Flygs parti till en sekt, och det försvann helt på 50-talet.

Boktips

För de som vill lära sig mer om den ryska kommunismens illdåd rekomen-deras samtliga böcker i *Gulag-arkipe-lagen*. Denna skrämmande bokserie skr-iven av en de överlevande, Alexander Solsjenitsyn, måste anses som ett stan-dardverk för dem som vill veta något om de kommunistiska utrotningslägren.

Hans Lindquists bok *Men det regnar ju i Moskva!* tar upp det svenska kom-munistpartiets servila inställning till Moskva, under den tid då de inte var annat än en underavdelning till sitt mäkt-iga ryska broderparti. Titeln anspelar på en anekdot från Stalintiden, då kommu-nistpartiets ledare i ett ej närmare speci-ferat västeuropeiskt land kommer till par-lamentet en strålande solig dag, iförd regnrock och galoscher och med uppsla-get paraply. När journalisterna frågar varför han går klädd så en sådan vackere dag får de svaret: "Men det regnar ju i Moskva!"

TORBJÖRN KASTELL

Vänsterpartiets förflutna

Svensk kommunism under stalintiden

Flyktingfientlighet, antidemokratiska åsikter, krigshets, historieförfalskning och ledardyrkan - sådant är vi alla vana vid att läsa om i tidningarna, då det gäller nynazister, men också då massmedia och de etablerade partierna vill hetsa mot demokratiska nationella personer och grupper. Särskilt Vänsterpartiet brukar vara flitiga med att slänga dylika slagord omkring sig. Vänsterpartiet har fullständigt rätt i att man som demokrat bör vara ytterst vaksam mot grupper som uppvisar sådana skamliga karaktärsdrag, i synnerhet eftersom det finns skrämmande historiska exempel på vad antidemokratiska grupper kan åstadkomma; namn som Auschwitz och Kolyma kommer för all framtid att utgöra skamliga fläckar i de tyska respektive ryska historieböckerna.

Med detta i åtanke är det särskilt viktigt att skärskåda det farligaste parti av alla som kommit i närheten av att hota den svenska demokratin. SD-Kuriren presenterar här en djupdykning i en av de djupaste hålorna i den skammens avgrund som besudlar den svenska demokratin historia: Det svenska vänsterpartiets historia.

Närhelst det skall manifesteras mot nazism, fascism och så kallad rasism ser man medlemmar av Vänsterpartiet eller dess ungdomsförbund Ung vänster i främsta ledet. När nynazister håller möten består motdemonstranterna påfallande ofta av medlemmar av, eller sympatisörer till Ung vänster. När det gäller att ställa upp för de självbjudna gäster som kallas flyktingar håller sig Vänsterpartiet och Ung Vänster alltid framme och bedyrar sin solidaritet. Sin avsky för nazismen och koncentrationslägren, Hitlers överfall på Europas länder och nynazisternas försök att förneka förintelselägren missar man aldrig ett tillfälle att visa. Det är lätt att få det intrycket att de svenska kommunisterna är de verkliga förkämparna mot nazism, mot blodbesudlade diktatorer, mot erövrandet av länder genom krig och för mottagande av flyktingar. Detta är endast delvis sant. Vänsterpartiet - som tidigare hette Vänsterpartiet Kommunisterna, och innan dess Sveriges Kommunistiska Parti - har ett förflutet som är minst sagt skamligt. Med hjälp av främst artiklar ur deras egen tidning *Ny Dag* skall vi gå bakåt i historien och se hur partiet tidigare har ställt sig till nazism, diktatorer, koncentrationsläger och historieförfalskning.

Precis som dagens nynazister har

Vänsterpartiet aldrig gjort upp med sitt förflutna, och heller aldrig gjort avbön för sina tidigare uttalanden eller ställningstaganden. Bo Hammar som var medlem i partiet i nästan 30 år varav 16 år i partistyrelsen, skriver i sin bok *"Ett långt farväl till kommunismen"* följande:

"Jag är inte särskilt långsint, men jag har gott minne. Och för ett parti där så många lider av minnesförlust kan kanske vissa påminnelser vara nyttiga."

Staffan Skott skriver i sin bok *"Liken i garderoben. Vänsterpartiets förflutna 1917-1989"* bland annat:

"Kommunist i dag är man om man 1; inte vet något om partiets förflutna, eller 2; inte vill veta något om partiets förflutna, eller 3; känner till partiets förflutna men tycker att det inte spelar någon roll."

Vidare:

"Partiet är många gånger mer belastat än de fnoskiga små nazistpartierna - för av ett etablerat riksdagsparti kan man begära annat än av små grupper störda kverulanter."

Låt oss nu börja resan tillbaka till Vänsterpartiets förflutna.

Hitler-Stalinpakten

Under hela 30-talet och fram till sommaren 1939 hade kommunisterna inte haft något till overs för Hitlers Tyskland. Nationalsocialismen och

fascismen hade snarast betraktats som kommunisternas huvudfiender och i Sverige var gatuslagsmål mellan anhängare av de båda ideologierna inte ovanligt. I augusti 1939 blev det emellertid plötsligt annat ljud i skällan. Samtidigt som hotet om krig i Europa växte och de tyska arméerna marscherade upp vid gränsen mot Polen, häpnade världen över budskapet att Tyskland och Sovjetunionen hade ingått en icke-angreppspakt. Husse Stalin i Moskva hade talat och de svenska kommunisterna lyssnade givetvis ivrigt till husbondens röst. Över en natt upphörde all kritik av Hitler och nazismen, och i partitidningen *Ny Dag* kallades Tyskland och Sovjetunionen för "de båda socialistiska staterna". Den 23 augusti kunde man läsa:

"Gagnar detta freden? Naturligtvis gagnar det freden."

(*Ny Dag* 23 augusti 1939)

Alla bedömare var givetvis inte lika övertygade som *Ny Dag* om att ett förbund mellan Hitler och Stalin innebar räddningen för freden i Europa, och redan följande dag tillbakavisade tidningen kritiken:

"Försöken att kalla en icke-angreppspakt för en allians och det lika löjliga påståendet att 'Sovjet offerar Polen' kan inte längre dupera folk. Det börjar nu bli klart för alla att

Sovjetunionen åter slår ett stort slag för freden och för de hotade staternas oavhängighet."

(Ny Dag 24 augusti 1939)

Exakt en vecka senare –när tyskarna invaderade Polen– visade det sig med all önskvärd tydlighet vad "det stora slaget för freden" var värt. Detta förändrade dock inte alls de svenska kommunisternas syn på pakten med Hitler. I en hyllningsartikel på Stalins födelsedag 21 december 1939 skrev partiledaren Sven Linderot bl a:

"Ur hela komplexet av Stalins omätliga historiska insatser vill jag gripa ut en detalj –tillkomsten av icke-angreppspakten mellan Sovjetunionen och Tyskland, som i blyxtbelysning illustrerar Stalins geni och hans betydelse i den internationella politiken."

Hur många av Vänsterpartiets anhängare känner till – eller vill kännas vid – det faktum att en tidigare partiledare beskrivit pakten mellan nazister och kommunister som "genialisk"?

Försvar för Hitlers erövringskrig

Frågar man idag en vänsterpartist vad han eller hon anser om Hitlers erövringskrig är nog svaret ganska givet. Naturligtvis blir det ett skarpt fördömande. I september 1939 var det däremot inte alls tal om några fördömanden. Tyskland var ju i allians med Sovjetunionen och fick inte kritiseras. Genom invecklade och smått skrattretande resonemang kom man i SKP fram till att polackerna själva bar skulden till att de blev invaderade. Även England och Frankrike fick sin släng av slev, men mot Tyskland hördes ingen som helst kritik.

"I ljuset av de båda senaste veckornas händelser står det klart för världen vilken brottslig politik Englands, Frankrikes och Polens regeringar förde när de saboterade den fredsfront som Sovjetunionen föreslog"

(Ny Dag 15 september 1939)

Den 17 september gick också Sovjetunionen med i kriget och inva-

derade Polen från öster. Nu kastade Ny Dag alla hämningar och med stora bokstäver förkunnade tidningen två dagar senare:

"RÖDA ARMÉN HÅLSAS SOM BEFRIARE"

(Ny Dag 19 september 1939)

Så löd alltså de svenska kommunisternas version av Polens förintande som självständig nation. När landet invaderades från väster var det närmast polackernas eget fel, och när det invaderades från öster var det fråga om befrielse!

Den 9 april 1940 invaderades våra grannländer Danmark och Norge av den tyska armén. Dagen innan hade den engelska flottan lagt ut minor på tre platser på norskt territorialvatten i avsikt att förhindra den svenska malmexporten till Tyskland och den händelsen användes av Hitler som en ursäkt för att anfälla Norge. Ny Dag hakade naturligtvis genast på:

"Danmark – och tydligen även Norge– har tvingats böja sig för det militära våld från Tysklands sida, som följde på den engelska neutralitetskränkningen. Västmakterna, som genom sitt övergrepp framkallade den tyska ockupationen, höll sig betecknande nog borta."

(Ny Dag 10 april 1940)

Skulden för Tysklands angrepp lades således ännu en gång på England och Frankrike. Stalin och Hitler var fortfarande såta vänner, och att drista sig till någon kritik av Tyskland var det inte tal om. Förhållandet mellan det norska folket och den tyska ockupationsmakten beskrevs som närmast vänskapligt:

"Alla är motståndare till den tyska ockupationen, men man ser ofta tyska soldater och norska arbetare i gathörnen eller på ölstugorna inbegripna i kamratliga meningsutbyten. Något hat mot de tyska soldaterna förefinns inte."

(Ny Dag 24 april 1940)

Stalins erövringar

I det avtal som slöts mellan Tyskland och Sovjetunionen i augusti 1939 fanns en hemlig tilläggs klausul där de

båda diktaturerna delade upp Östeuropa i så kallade intressesfärer. Till Sovjetunionens intressesfär hörde bland annat Baltikum och Finland. När de av Stalin framställda kraven på finska landavträdelser avvisades, gick Röda Armén 30 november 1939 till anfall mot Finland. När Tyskland tre månader tidigare invaderat Polen hade man som orsak angivit att polska soldater gått över gränsen och dödat några tyska gränsvakter. Stalin ansåg uppenbarligen att detta varit en strålande idé och iscensatte ett liknande bedrägeri. Några dagar innan angreppet mot Finland startade tillkännagav Moskva att finskt artilleri hade öppnat eld mot gränshbyn Mainila varvid fyra sovjetiska soldater hade dödats och ett tiotal sårats. Enligt den sovjetiska propagandan hade nu Finland att ta konsekvenserna av sitt handlande. Budskapet att det lilla Finland – vars artilleri för övrigt befann sig långt bortom skottåll för Mainila – skulle ha anfällt det jättelika Sovjetunionen väckte endast löje runt om i världen, men inte hos de svenska kommunisterna. Här svaldes lögnen med hull och hår: *"Oerhörd finsk krigsprovokation – artilleriöverfall mot sovjettrupper – fyra rödarmister dödade, nio sårade."*

(Ny Dag 27 november 1939)

För säkerhets skull spred också partiets ungdomsförbund flygblad som förkunnade samma budskap. När kriget brutit ut talade Ny Dag om ett befrielsekrig där det arma finska folket som var förslavat, nu skulle befrias. Det var inte bara Norge som hade en ryktbar landsförvärdare, även Finland hade sin Quisling. Hans namn var Otto Wille Kuusinen, en i exil i Sovjetunionen bosatt finsk kommunist. Redan på Vinterkrigets tredje dag bildade Kuusinen på Moskvans initiativ en "finsk folkdemokratisk regering" som efter Röda Arméns seger skulle ta över styret av Finland. Kuusiners regering slöt genast en biståndspakt med Sovjetunionen och lovade att Finland skulle avträda de territorier som Stalin begärt. Samma dag som Kuusiners regering bildades kom-

menterade Ny Dag:

"Finlands arbetare kräver demokrati."

(Ny Dag 2 december 1939)

Följande dag ståtade tidningen med rubriken:

"Kuusinen är en beprövad finsk frihetskämpe. Naturligt att han står i spetsen för folkregeringen."

(Ny Dag 4 december 1939)

En vecka senare:

"När Kuusinenregeringen installerats i Helsingfors och folket ges möjlighet att i demokratiska former avge sitt votum kommer Finlands arbetande folk att kräva en socialistisk omgestaltning av sitt land."

(Ny Dag 13 december 1939)

Att Finland haft demokratiska val i nästan 20 års tid brydde sig Ny Dag inte om att nämna. Inte heller det faktum att hela folket – inklusive de finska kommunisterna – stod enade i det tappra och hårdnackade försvaret av sitt land, bekymrade Ny Dag. Den 16 december skrev tidningen följande kombination av lögn och önsketänkande:

"I Finland representerar sovjettrupperna en fri finsk folkrepublik, i verklig mening demokratiskt styrelsekik."

(Ny Dag 16 december 1939)

Fem dagar senare skrev partiledaren Sven Linderot:

"I Finland har den socialistiska kampen för de arbetande massornas befrielse inträtt i sitt slutgiltiga och avgörande skede."

(Ny Dag 21 december 1939)

I Sverige ledde Vinterkriget till att 7000 av kommunistpartiets 19 000 medlemmar gick ur partiet i protest mot Stalins anfall på vårt grannland. Det är väl inte helt otänkbart att en stor del av avhopparna också lämnade partiet p g a Ny Dags avskyvärda sätt att rapportera om kriget. Ännu i dag, mer än 55 år efter Vinterkrigets utbrott har SKP/VPK/V inte offentligt tagit avstånd från sitt ställningstagan-

de under Vinterkriget.

När Sovjetunionen i juni 1940 lade under sig de baltiska staterna kunde man bland annat läsa följande kommentarer i Ny Dag:

"De nya trupperna har börjat marschera in och hälsas med begeistring av de arbetande massorna i respektive länder, som alltid förstått att fol-

Sven Linderot i talarstolen. Linderot var ledare för SKP, Vänsterpartiets föregångare, under åren 1929-1951. Detta var sannolikt de svenska kommunisternas skamligaste period, då de hyllade Stalin villkorlöst, och lydte minsta vink från Moskva.

kens fred och välstånd i Baltikum måste byggas på ärligt samarbete med Sovjetunionen."

(Ny Dag 17 juni 1940)

"Demokratisk regim även i Lettland."

(Ny Dag 21 juni 1940)

"Demokratisering även i Estland. Den stora demokratiseringsvågen i de baltiska staterna har nu nått Estland. Massdemonstrationer och glädjemänifestationer över den nyfunna friheten pågår i både Litauen och Estland."

(Ny Dag 22 juni 1940)

"Under den mäktiga Röda Arméns beskydd kan de nu i fred och frihet bygga upp det fria, på folkens vilja grundade samhälle, som västmakter-

nas kapitalister och tyska socialdemokrater för ett tjugotal år sedan med väpnat våld förhindrade dem att skapa."

(Ny Dag 26 juni 1940)

Nu ansåg ju inte människorna i de baltiska staterna att den sovjetiska inmarschen i deras länder var baserad "på folkets vilja" som Ny Dag uttryckte saken, utan tvärtom har man i alla år varit motståndare till Stalins invasion och alltid velat få tillbaka sina stater frihet och oberoende. När Hitler lade under sig en stor del av Europas stater visade den svenska nazi-presentationen både förståelse för detta och hittade också oftast anledningar att försvara överfallen, men att gå så långt som att beskriva ockupationsmakten som en befriare som bringade folken fred, frihet, välstånd och demokrati hade de i alla fall anständighet nog att låta bli. Kommunistpressen är i Sverige ensamma om att ha nått dessa svindlande höjder av lögn och hyckleri. Tror någon att kommunisterna har gjort avbön för sina ord 1940? Nej då, men å andra sidan har de ju bara haft 57 år på sig. Och dessutom är de ju fullt upptagna med att hålla minnet av

Stalins kompanjon Hitlers förbrytelser levande. Stalins egna övergrepp mot mänskligheten och de svenska kommunisternas försvar av dessa har man däremot ingen lust att befatta sig med.

Flyktingar

Vänsterpartiet vill gärna framstå som ett parti som står för internationalism och solidaritet mellan folken. Alla välståndssökare och senare deras anhöriga som söker sig till Sverige utnämns givetvis av vänsterpartister till "flyktingar" och de svenskar som vill skicka hem bedragarna är givetvis rasister och nazister. Man kan lätt få intrycket att kommunister är "flyktingarnas" främsta beskyddare som vill bereda alla "förföljda" människor en plats i vårt "rika" land. Nu är det inte alls så. Kommunisterna gör

skillnad på folk och få, skulle man kunna säga. Gentemot dem som flydde från Stalins sovjetparadis visades ingen som helst förståelse, utan dessa kallades i kommunistpressen för "quislingar", "fascister", "patrask" och "pestråttor". Hösten 1944 "befriades" de baltiska staterna åter av Röda Armén, något som ledde till en flyktingström över Östersjön. Kommentarererna i *Ny Dag* var inte nådiga. Några smakprov:

"De nyttiga människorna i Baltikum, arbetarna, bönderna och de framstegsvänliga intellektuella, stannar kvar i sina befriade hemländer för att bygga upp starka socialistiska demokratier och utnyttja sina länders rika möjligheter. Det värdefulla folket stannar, men det fascistiska patrasket kommer till oss."

(*Ny Dag* 24 september 1944)

Finlands och Baltikums quislingar uppenbarar sig i täta skaror."

(*Ny Dag* 27 september 1944)

Det är ett minimikrav på vanlig anständighet mot de estniska och lettiska folken att dessa pestråttor i varje fall inte tillåts fritt trava runt och sprida sin nazistiska lögnpropaganda omkring sig."

(*Ny Dag* 19 oktober 1944)

"Quislingarna måste avvisas från vårt land."

Det bör påpekas att lagen om hets mot folkgrupp inte fanns vid den här tiden, annars hade det varit mycket intressant att få veta om det verkligen var tillåtet att kalla aylsökande för "pestråttor". Nu nöjde sig SKP inte enbart med att bedriva en hetskampanj i pressen, i riksdagen krävde de kommunistiska riksdagsmännen att alla baltiska flyktingar skulle sändas tillbaka till Sovjetunionen. Till en liten del fick de sina krav uppfyllda när Sverige år 1946 sände tillbaka 167 balter som kämpat på tysk sida i kriget. Sovjetunionen hävdade att dessa fångar var att betrakta som krigsfångar och krävde därför deras utlämnande. Efter att ha förhalat ärendet under flera månader föll regeringen till slut undan för kraven och sände tillbaka de före detta sol-

daterna. Denna händelse betraktas som en av de största skandalerna i svensk politik under Andra världskriget, och kommunistiska politiker och skribenter har aldrig generat sig för att använda den så kallade Baltutlämningen som ett argument för att Sverige skall ha en generös flyktingpolitik. Att de i riksdagen krävde att alla baltiska flyktingar skulle avvisas har kommunisterna däremot lyckats glömma bort. Inte heller har de offentligt kommenterat saken, eller bett om ursäkt för att de baltiska flyktingarna beskrevs som "fascistiska pestråttor."

Stalin

Hur någon kan hylla Adolf Hitler är för de flesta människor obegripligt. I historieböckerna kommer Hitler för all framtid att stå som representant för diktatur, massmord, slaveri, krig, osv. Nu var emellertid inte Hitler ensam om att besitta dessa "kvaliteter". Faktum är, att vad beträffar skräckvälde, tyranni och massmord hade till och med Hitler sin överman. Denne person är naturligtvis Josef Stalin, världshistoriens störste massmördare. Historiker har tidigare beräknat antalet offer för Stalins skräckvälde till ca 22 miljoner döda, men nya forskningar som gjorts av den ryske dokumentärfilmaren Stanislav Govoruchin har visat att antalet offer för Stalins massmord var hela 70 miljoner människor. Hittills har ingen - inte ens bland kommunisterna i Ryssland - protesterat mot dessa siffror. Vad ansåg då kommunisterna i Sverige om denne blodbesudlade tyrann? Några exempel: På Stalins 60-årsdag den 21 december 1939 stod följande att läsa på *Ny Dags* förstasida:

"Vi överbringar på 60-årsdagen vår hyllning till Josef Stalin, den stålhårde kämpan för den proletära revolutionen, den konsekvente marxisten-leninisten, våra dagars Lenin, segraren över kapitalismen och över förrädarna och kapitulanterna, socialismens kloke byggmästare, världproletariatets största nutida ledargestalt och vägvisaren till arbetarklassens seger i världsomfattning."

SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTIS CENTRALKOMMITTÉ"

I samma nummer beskrevs Stalin också som "den människa som hyser äkta kärlek till sin medmänniska". När Stalin tio år senare fyllde 70 år skrev *Ny Dag* bland annat:

"ingen nu levande människa har betytt så ofantligt mycket för hela mänskligheten som Stalin. Ingen nu levande människa har en så oerhörd betydelse för hela mänskligheten som Stalin."

(*Ny Dag* 21 december 1949)

I samma nummer kunde man också läsa partistyrelsens hyllningar som bland annat innehöll följande:

"Vi hyllar Stalin, symbolen för socialism och framåtskridande, fredssakens störste företrädare, representanten för den gode grannens politik gentemot vårt folk och de små folkens starke beskyddare."

Stalin som anfallit Finland och Polen, förintat de baltiska staterna som självständiga nationer, mot befolkningsmajoritetens vilja infört kommunistdiktaturer i Tjeckoslovakien, Ungern, Rumänien, Bulgarien och Östtyskland och som nio år tidigare varit allierad med Hitler beskrivs av *Ny Dag* som "fredssakens störste företrädare" och "de små folkens starke beskyddare"!!! Det förefaller fullständigt obegripligt hur någon kan vara så fullständigt blind för verkligheten, men detta är långt i från det värsta exemplet. Befolkningen i Sovjetunionen hade i årtionden levt i konstant skräck för Stalin och hans våldsregim. Sannolikt har ingen människa någonsin varit mer hatad och fruktad av så många människor som just Stalin varit, men de svenska kommunisterna hade naturligtvis inget sett, inget hört och inget förstätt. Här följer ett bra exempel på detta:

"Ingen nu levande statsman omfattas med sådan kärlek och tillgivenhet av sitt folk som just Stalin. Hundratal miljoner människor utanför Sovjetunionens gränser delar dessa känslor, därför att de i Stalin ser en ovärderlig tillgång för hela den internationella arbetarrörelsen och för fredens krafter."

(*Ny Dag* 26 april 1951)

I början av år 1952 kom från Moskva budskapet att Stalin var sjuk. Bland alla jordens normalt funtade människor -som inget hellre ville än att se Stalin försvinna från scenen- väckte detta naturligtvis endast glädje. I SKP var man naturligtvis av annan åsikt. I mars 1952 skrev Ny Dag:

"Budskapet om Stalins sjukdom har utlöst djup förstämning bland de arbetande och framstegsvänliga massorna i Sverige, liksom i andra länder. En värld i allvarlig ängslan följer bulletinerna från Moskva. Det är en ängslan föknippad med de innerligaste förhoppningar att sovjetfolkens och den internationella arbetarklassens store ledare och lärare, fredens förkämpe, socialismens-kommunismens geniale byggmästare, skall återvinna hälsa och krafter för att framgent stå i spetsen för folkens fred och trygghet."

(Ny Dag 5 mars 1952)

Följande dag kom meddelandet om att Stalin var död och Ny Dag skrev:

"Som praktisk ledare och lärare, som genial teoretiker och vägvisare, som det rättfärdiga befrielsekrigets störste fältherre och fredens främste förkämpe, som statsman och folkledare av ny typ har Stalin gjort en insats till människornas bästa som för alltid kommer att bestå."

(Ny Dag 6 mars 1952)

Ny Dag hade ju onekligen rätt i att Stalin var en ledare av "ny typ", eftersom det aldrig tidigare hade inträffat att någon hade slaktat 70 miljoner människor, men om det verkligen var "en insats till människornas bästa" kan ju diskuteras. Samma dag skrev partiledaren Hilding Hagberg:

"Stalin har under en halv mansålder utvecklat sådana mänskliga kvaliteter som lysande intelligens, balans och klarhet, idetrohet, mod, fasthet, energi och kärlek till människorna."

Samma dag publicerades SKP:s centralkommitte ett upprop där man bland annat kunde läsa:

"Må Sveriges kommunister visa sig

föredömliga när det gäller att förvalta arvet från vår tids störste marxist, Josef Stalin. Må Sveriges kommunister tillägna sig Stalins geniala lära och låta den bli vägledande för hela den politiska verksamheten. Under Stalins ärorika banér, framåt till socialismen!"

I de svenska kommunisternas ögon var tydligen Stalin en kombination av Jesus, Albert Einstein, Moder Theresa, Mahatma Gandhi med flera, förkroppsligad i samma person. Det måste ha varit en besvikelse för dem att Stalin -som ett blygsamt tack för sina enastående insatser för mänskligheten- inte tilldelades Nobels fredspris. Förvisso hyllar nazister Hitler, men frågan är om de någonsin har hängt sig åt samma nästan religiösa dyrkan av sin tyrann, som kommunisterna gjorde åt sin. Vänsterpartiets anhängare visar ofta och gärna sin ansky för Hitler och nazismen, men några avståndstaganden från sitt glorifierande av Stalin och hans kommunistiska "paradis" hör man aldrig av. Inte heller har de gjort avbön för sin tidigare dyrkan av en diktator som till och med var värre än Hitler. Som vanligt lider de av total minnesförlust eller total okunnighet.

Historieförfalskning

Nu kan man ju alltid tro att SKP inte visste något om hur det egentligen stod till bakom järnridån, och att man inte hade en aning om vilken massmördare Stalin egentligen var, men detta är inte sant. Nynazisterna är inte ensamma om att ha försökt förfalska historien, även de svenska kommunisterna har varit verksamma i samma bransch. Redan före Stalins död hade sanningen börjat komma fram, men Ny Dag tolererade inga onda ord om sin Messias. Precis som nazister viftar bort Hitlers brott som judisk/kommunistisk propaganda, avfärdades i Ny Dag rapporterna om Stalins tyranni som kapitalistisk propaganda.

"Det är lika galet att föreställa sig, att denna djupa kärlek och tacksambetskänsla, detta klippfasta förtroende, skulle ha tillfallit en människa av den typ som den kapitalistiska propa-

gandan målat, en brutal och barbarisk maktsträvare som var likgiltig för människornas lycka. I Sovjetunionen har det aldrig funnits och kan det aldrig finnas något slaveri. Det är bara en gammal lögn av Goebbels, som nu distribueras från Förenta Staterna."

(Ny Dag 9 mars 1953)

Nog är det slående hur mycket gemensamt nazister och kommunister har, och det finns fler exempel. I Hitlers Tyskland fanns koncentrationsläger där miljoner människor mötte döden. I Stalins Sovjetunionen fanns det också koncentrationsläger, skillnaden var bara den att där var lägren så många fler och antalet offer så mycket högre än i Tyskland. I dag ägnar sig nynazisterna åt att försöka förneka koncentrationslägrens existens, och inte helt överraskande har de svenska kommunisterna tidigare ägnat sig åt samma avskyvärda hantering. Det finns flera exempel på detta, men här nöjer vi oss med att granska ett enda. En av dem som lyckades överleva Stalins slavläger var en svensk. Hans namn var Ragnar Rudolfalk, född och uppvuxen i Jämtland. Vid 23 års ålder begav han sig under kriget till fots genom norra Finland mot den sovjetiska gränsen, tillsammans med en norsk kamrat. Meningen var att de båda skulle ta sig till Kanada för att gå med i de norska förband som utbildades där. I stället för att sändas till Kanada hamnade de båda kamraterna i sovjetiskt häkte. Båda dömdes till tre års straffarbete och skickades till ett läger. Norrmannen dukade under av umbärandena i lägret, men Rudolfalk lyckades mot alla odds överleva. När de tre åren gått blev han frigiven ur lägret, men fick inte återvända till Sverige. I stället blev han förvisad till Sibirien där han arbetade som timmerflottare. Rudolfalk lyckades dock kontakta svenska legationen i Moskva och kunde med hjälp av diplomaterna där återvända till Sverige. Dagens Nyheter publicerade en serie artiklar om Rudolfalks upplevelser i Stalins straffläger, och då blev det sannerligen liv i luckan på Ny Dags redaktion:

"Vi är vana vid att den antisovjetiska

hetspropagandan tar sig de mest groteska och förljugna former. I tisdagsnumret av Dagens Nyheter berättar en flottningsarbetare, Ragnar Rudfalk, om påstådda upplevelser i ett ryskt fångläger. De fasor han därvid målar ut är värre än de som kan uppstå i en sadists värsta fantasi. Dessa skräckskildringar är emellertid så dåligt genomtänkta att de till största delen faller på sin egen orimlighet.”
(Ny Dag 15 oktober 1947)

”Nu är ynglingen Rudfalk hemma hos mamma och pappa igen och underhåller familjekretsen med de mest vilda fantasier om Sovjet. Nere på Dagens Nyheter redaktion i Stockholm sitter redaktör Wennerling och breder ut dessa sagor till det vidunderliga. Tidningen får material till hets och förberedande krigspropaganda

mot Sovjet. Det finns hjältar som inte tål dagsljuset. Ragnar Rudfalk, vars hopdiktade lidanden i ryssfångelser kunde ta livet av tio isbjörnar, är en sådan hjälte.”
(Ny Dag 20 oktober 1947)

Känns argumenten igen? Känns ordvalet igen? Är det inte ungefär så här det brukar låta när nazister förnekar Hitlers koncentrationsläger? Är det någon som någonsin har hört en vänsterpartist yttra ett enda ord om sitt eget partis förflutna som ”historierevisionister”? Senare skrev Rudfalk en bok om sina upplevelser i Sovjet, och när den kom ut 1951 började Ny Dags historierevisionister spela upp samma gamla skiva igen: ”Rudfalks rövarhistorier från 1947, en snart fyra år gammal skojarserie. De gamla rövarhistorierna har putsats något, men den gamla rappakaljan är kvar. Tidens uppvärmning av Bonniers fyra år gamla avskräde är

ett bevis på argumentnöden i den sovjetfientliga propagandan och en skam för Tidens förlag.”
(Ny Dag 10 april 1951)

”Morgon-Tidningen fortsätter att försvara skojaren Rudfalk. Rudfalk har tecknat en nidsbild av svensk fackföreningsrörelse. Både i detta auseende och i skildringen i övrigt hopar Rudfalk orimligheter och lögner. Dravel på amerikansk anstiftan.”
(Ny Dag 16 april 1951)

”Stockholms socialdemokratiska metallklubbar hade på torsdagskvällen kallat ökände Ragnar Rudfalk att inför knappt halvsatt aula i Eriksdalsskolan spela upp sin förtalsskiva mot Sovjetunionen.”
(Ny Dag 1 februari 1952)

Adolf Hitler

Inledningsvis citerades Staffan Skott som i sin bok skrivit: ”Kommunist i dag är man om man 1; inte vet något om partiets förflutna, eller 2; inte vill veta något om partiets förflutna, eller 3; känner till partiets förflutna men tycker att det inte spelar någon roll.”

Se till att de vänsterpartister som tillhör kategorierna 1 och 2 får veta, och att de som tillhör kategori 3 ständigt påminns om sitt partis förflutna. Låt oss sluta med ytterligare två citat ur Staffan Skotts bok: ”Ett parti som bedrivit hets mot utländska folkgrupper, beljugit länder och folk även sedan de krossats av Hitler, försökt lura i sitt eget folk att världshistoriens effektivaste och vidrigaste massmördare var en ängel - ett sådant parti har berövat sig självt all moralisk rätt att förkunna något och leda någon. Ett sådant parti kan inte heller göras till någon oskyldig

vänstersocialistisk ängel över en partikongress. Tvärtom är arvet av demokratiförakt och hyckleri mer levande än man kanske tror.”

”Stig Bergling blir inte av med sitt juridiska ansvar bara för att han fick byta namn till Eugen Sandberg. Och det samma gäller de svenska kommunisterna. Det rena blånekandet har de utvecklats till en skön konst.”

För den som vill veta mer om SKP/VPK/VP/V:s skamliga historia rekommenderas följande böcker: Staffan Skott: *Liken i garderoben. Vänsterpartiets förflutna 1917-1989* (Tidens förlag 1991). Bo Hammar: *Ett långt farväl till kommunismen* (Brombergs förlag 1992).

En annan bok som är intressant är ”*Socialism och fascism - samma familj*” av Yvan Blot (Timbro förlag 1985). Samtliga finns att låna på de flesta stadsbibliotek. Ur Yvan Blots bok är följande citat från ett brev som Karl Marx skrev till en annan av socialismens teoretiker, Friedrich Engels 30 juli 1862 hämtat. Marx syftar i detta citat på Ferdinand Lassalle, en tysk socialdemokratisk politiker:

”Jag har nu blivit övertygad om att han härstammar från de negrer som förenade sig med Moses under tåget genom Egypten, något som hans kranium och hårväxt bevisar. Det är säkert att denna blandning av jude och tysk med basinslag av neger skulle ge ett lustigt resultat.”

Vänsterpartiets ideologiska ledstjärna Karl Marx var uppenbarligen inte bara antisemit, utan även motståndare till rasblandning. Det skulle vara trevligt att få höra en kommentar till detta från någon ledande vänsterpartist, men det lär man väl få vänta förgäves på. Antingen känner de inte till det. Eller också har de glömt det. Eller så vet de om det men tycker att det inte spelar någon roll. Som med Stalin. Och förresten så kan man ju alltid byta ideologisk ledstjärna. Eller partinamn.

Engelbrektsm

Ett hundratal partimedlemmar och sympatisörer samlades detta år på Engelbrektsplan för att hedra den store riksföreståndaren och frihetskämpen Engelbrekt Engelbrektsson

Söndagen 27 april i Stockholm högtidlighöll Sverigdemokraterna för sjunde året i rad Engelbrekts dödsdag. Det var en vacker och solig dag, perfekt för ett politiskt möte i nationalismens anda.

Föregående år hade vår demonstration blivit stoppad, och vi fick nöja oss med ett stillastående möte, instängda bakom polisens kravallstaket. Detta år hade vi nöjt oss med att ansöka om ett stillastående möte. Denna gång hade dock polisen beslutat sig för att minska vår rörelseyta ytterligare; på Engelbrektsplan hade de ställt upp en blygsamt tilltagen oval av kravallstaket, där vi tydligen förväntades ställa upp. Naturligtvis kunde vi inte acceptera detta "apor på zoo-arrangemang". Den nyblivne viceordföranden Jakob Eriksson tog en diskussion med poliskommissarien som var platschef. Denne gick efter en stund med på att öppna staketet så att lastbilen vi

använde som talarpodium kunde köra in. Vi andra skulle stå utanför och lyssna på talarerna.

Ett hundratal partimedlemmar och sympatisörer hade samlats för att övervara mötet. Dessutom anslöt sig några söndagsflanörer som passerade. Många bad att få de flygblad som särskilda flygbladsutdelare överlämnade till förbipasserande. Motdemonstranterna lyste denna dag för en gångs skull med sin frånvaro, så

Jakob Erikssons första tal som vice ordförande

mötet kunde förflyta ostört. Jakob Eriksson höll sitt första tal i egenskap av vice ordförande, och det blev mycket uppskattat.

arschen 1997

Mikael Jansson höll ett innehållsrikt tal som manade till hopp och förtröstan inför framtiden, då de vanliga svenska väljarna till sist skulle vakna och inse hur misskött deras land blivit under flera decennier. Han pekade också på de demokratiska nationella partiernas framgångar ute i Europa, särskilt i Frankrike och Österrike, och informerade om vårt samarbete med europeiska och nordiska broderpartier, vilket drog spontana applåder bland åhörarna.

Efter mötet skulle ett inomhusmöte hållas för att lämna ut viktig information om kommande aktiviteter. Detta var ursprungligen tänkt att hållas i ABF-huset, men vi fick avslag i sista minuten. Uppenbarligen hade de blivit tipsade om att det var ett parti som inte hade samma demokratiska rättigheter som alla andra som skulle hålla mötet. I stället tog vi oss till reservlokalen i medborgarhuset på Södermalm. På vägen dit stoppades Uppsala-gruppens buss av polisen. Det visade sig senare att en person av asiatiskt ursprung hade blivit nedslagen på Medborgarplatsen. Offret hade inte sett vem som angripit honom, men tydligen tänkte polisen omedelbart på oss. I tron att någon av våra sympatisörer hade sprungit från Engelbrektsplan till Medborgarplatsen under pågående möte för att misshandla någon, därefter sprungit tillbaka till Engelbrektsplan innan mötet var slut, för att sedan ta bussen tillbaka ned till Medborgarplatsen, begärde nu polisen att få se samtligas legitimation. De tvingade också våra medlemmar att ställa upp mot en vägg för att bli videofilmade. Av förklarliga skäl var medlemmarnas inställning till Stockholmspolisen tämligen bitter efter denna händelse.

Det är skrämmande att något sådant kan inträffa i en demokrati, men incidenten är likväl typisk för vår tid. Den måste anses vara ett gott exempel på vad flera år av massmedial hets mot demokratiska nationella kan åstadkomma; polisen behövde inget annat skäl till denna uppenbara kränk-

Mikael Janssons tal ingöt hopp och förtröstan inför framtiden

I medborgarhuset hölls ett möte för att informera om partiets framtida aktiviteter

ning än den av massmedia presenterade bilden av nationella som rasistiska missdådare.

Den tråkiga händelsen till trots, Engelbrekt kunde detta år hedras på ett värdigt sätt, utan störande antide-

mokratiska element, och dagen fick anses som lyckad.

TEXT: TORBJÖRN KASTELL
FOTO: STEVE LARSSON

Riksårsmötet 1997

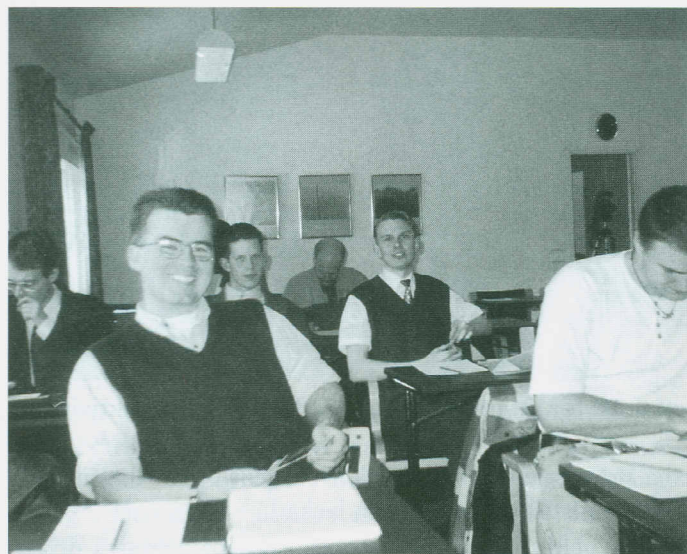
Lördagen 22 mars samlades representanter för Sverigedemokraternas olika distrikt till Riksårsmöte. Vi träffades på ett konferenshotell i Stockholm, och även den här gången fick vi vara i fred för attacker från antidemokratiska element. Den enda allvarliga faran utgjorde det ovanligt elakartade vintervädret, men trots blixthalka kom alla representanter fram helskinnade.

Inledningsord av Tomas Johansson

Tomas Johansson från Stockholm inledde riksårsmötet med ett kort tal utifrån talessätten "sanningen är illa hörd, sämre tåld och värst lönad" och "sanning består när lögn förgår". Han beskrev fall efter fall där Sverigedemokraterna tagit på sig sanningssägarens otacksamma roll. När vi sverigedemokrater sagt den enkla sanningen har vi blivit nedtystade - eller utskrattade och hånade. Men liksom det lilla barnet i sagan om kejsarens nya kläder kommer vi en gång att få skrattarna på vår sida. En dag kommer svenska folket att se hur det står till, och den nuvarande makteliten kommer att stå där med skammen, liksom kejsaren i sagan i sina inbillade kläder.

Sanningen segrar - till sist

Johansson gav exempel ur historien på hur sanningssägaren stått isolerad i en

Några partimedlemmar begrundar en av de många många motionerna som lades fram.

oförstående eller rent av hätsk omvärld. Av Johanssons exempel framgick hur ofta de mäktiga i samhället haft en alldeles felaktig uppfattning om viktiga och grundläggande förhållanden. De har undertryckt all kritik, men sanningen har ändå kommit fram till slut. Tiden arbetar för sanningen. Det gäller bara att härda ut!

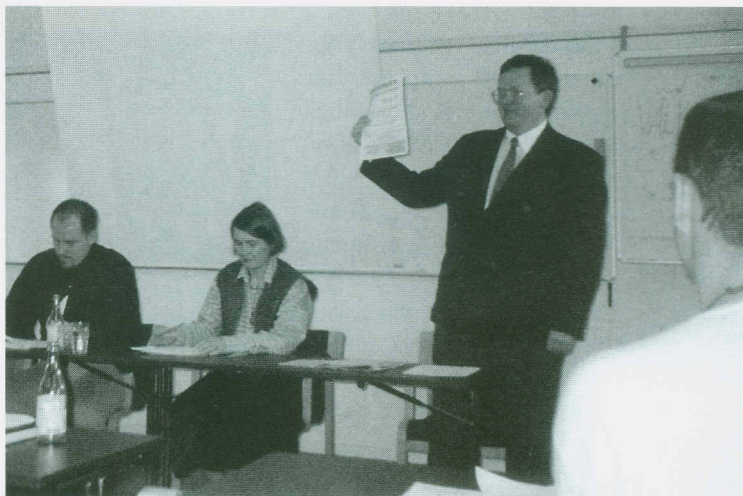
Partitoppen

Mikael Jansson, Örebro, och Anders Westergren, Höör, omvaldes med entusiasm till ordförande respektive andre vice ordförande. Den hittillsvarande förste vice ordföranden Tomas Andersson, Sundsvall, ställde inte upp till omval. I ett brev till mötet förklarade han sitt ställningstagande och gav oss några goda ord på vägen mot ett svenskt Sverige.

Till ny förste vice ordförande utsågs Jakob Eriksson från Falun. Han presenterade sig och sina hjärtefrågor inför mötet, och vi önskar Jakob all lycka och framgång på hans ansvarsfulla post!

Glädjande utveckling överallt...

Vi har väl alla märkt att SD har medvind. Det märktes på ombuden att de representerade ett parti i utveckling. Arbetsgrupper och lokalavdelning-

Tomas Johansson inledde riksårsmötet med ett tal om sanningssägarens otacksamma roll.

ar växer upp än här, än där. Så gott som alltid är det unga friska krafter som tar vid. Det är ett parti på frammarsch som engagerar så många unga människor. I alla andra partier är det idel gråhårsmän (och en och annan gråhårskvinna) som styr. Sverigedemokraternas enda problem är att vi borde engagera litet fler äldre och mycket fler kvinnor.

...och ett riktigt LYFT i Skåne/Blekingedistriktet

Anders Westergren presenterade ett diagram över de info-beställningar som kommit in till SD-Skåne/Blekinge. Det visade sig att antalet beställningar per månad ökat med 1000% jämfört med läget för ett år sedan. Siffrorna började stiga i höjden under sommaren 1996 och sedan följde en stigande trend fram till jättesiffror för februari och mars 1997. Grattis SD-Skåne/Blekinge! Grattis också SD-Halland som varit med och bidragit till framgången i Skåne!

Debatterade frågor

Den enskilda fråga som debatterades mest var arbetslösheten och hur denna skall bekämpas. SD-Skåne/Blekinge fick i uppdrag att utarbeta ett konkret handlingsprogram åt partiet. Andra frågor rörde partiprogrammet, men de bordlades och skall tas upp först när valet är över.

Över huvud taget var det en trevlig

och kamratlig stämning på mötet. Visst framkom det klagomål på ett och annat, men det märktes att ombuden kände att SD var på rätt väg. Debatterna drog inte ut på tiden, utan tid fanns till trevliga pauser, då vi kunde äta och dricka, umgås och prata.

Stadgeändringar

Några smärre ändringar i SD:s stadgar gjordes. I fortsättningen får länen i princip välja en representant till SD:s Riksårsmöte för varje påbörjat 100 000-tal invånare. En gräns uppåt och nedåt är dock satt: Inget län kan ha mer än sex representanter, och alla län får välja minst tre representanter.

Vidare bestämdes att kommunföreningarna skall hålla årsmöte i januari eller februari, distrikten i mars och riksorganisationen i april eller maj. Slutligen beslutades det att ett partimedlemsskap som inte förnyats före 1 mars skall räknas som förfallet.

Dyrtidsanpassat möte

Det är inte billigt att vara aktiv Sverigedemokrat, det har vi alla märkt. Att åka som representant för årsmötet är inte bara ett hedersuppdrag, utan även en ekonomisk uppoffring, större ju längre bort från mellansverige man bor. Många representanter måste betala dyra bil-, båt- eller tågresor och två övernattningar.

Vi som förberedde mötet försökte anpassa inkvartering och förplägnad efter rådande arbetslöshet och dyrtid. För att hålla matkostnaderna nere hade några styrelsemedlemmar brett massor av matiga smörgåsar, blandat saft och kokat kaffe. Detta såldes sedan till självkostnadspris i mötespauserna.

Nästa år stormöte och SD-jubileum!

Nästa Riksårsmöte kommer att förläggas till långhelgen i samband med 1 maj, 1 - 3/5 1998. Då skall SD:s tioårsjubileum firas med ett riktigt stormöte. Till denna jubileumshögtid är alla medlemmar inbjudna. I anslutning till stormötet kommer Engelbrektsmarschen att avhållas (inte på 1 maj, dock!). Prick in helgen i din almanacka redan nu!

TEXT: EVA NYMAN
FOTO: STEVE LARSSON

Nästan hela styrelsen samlad. Sittande från vänster: Arnold Boström, Markus Koch, Anders Westergren, Mikael Jansson, Jakob Eriksson, Jimmy Windeskog, Lars Emanuelsson. Stående från vänster: Martin Karlsson, Per Emanuelsson, Michael Bergman, Joakim Larsson, Magnus Edman, Eva Nyman, Torbjörn Kastell, Steve Larsson, Paul Svensson, Roland Nilsson, Jimmie Åkesson.

Styrelsen 1997

Ordförande

Mikael Jansson, Örebro

Vice ordförande

Jakob Eriksson, Falun

Andre vice ordförande

Anders Westergren, Höör

Partiorganisatör

Lars Emanuelsson, Stockholm

Kassör

Arnold Boström, Huddinge

SDU-ansvarig

Jimmy Windeskog, Borlänge

Övriga ordinarie

Torbjörn Kastell, Sundsvall

Martin Karlsson, Kävlinge

Markus Koch, Ed

Eva Nyman, Uppsala

Thomas Söderberg, Sundsvall

Joakim Larsson, Örbyhus

Magnus Edman, Sala

Per Emanuelsson, Torslanda

Paul Svensson, Ystad

Suppleanter

Steve Larsson, Uddevalla

Arne Andersson, Timrå

Roland Nilsson, Visby

Michael Bergman, Trollhättan

Jimmie Åkesson, Sölvesborg

Jan Åvall, Eslöv

Björn Söder, Lund

Anarkismen

I vänsterextremisternas demonstrationståg finner man allt som oftast de svartklädda, maskerade anarkisterna. Även om anarkism inte nödvändigtvis är samma sak som kommunism - anarkisterna var som bekant bland de första som rensades ut efter bolsjevikernas maktövertagande i Ryssland - finns det ändå flera gemensamma drag. Kritiken av det kapitalistiska samhället är ett exempel. Bland de otaliga extremistgrupper som spjälkas loss som ett resultat av de kommunistiska grupperingarnas otaliga fraktionsstrider finner man också åtskilliga anarkistiska grupper. Därför är det på sin plats att ta upp anarkismen i anslutning till kommunismen.

I denna artikel presenteras en recension av George Woodcocks bok *Anarkismen* som kom ut 1962. Artikelförfattaren ger också sin syn på denna obehagliga ideologi.

Författaren George Woodcock är en försiktig sympatisör till anarkism, dock ger han intryck av att hålla sig till fakta. Boken beskriver en historisk utveckling med början 1840, då den diskussionslystne Pierre-Joseph Proudhon kom ut med verket *Vad är egendom?*

Frågan i bokens titel besvaras mellan pärmarna med något som blivit ett klassiskt anarkistiskt citat - "Egendom är stöld".

Proudhon blev den förste som frivilligt gav anspråk på beteckningen anarkist. Som sista händelse beskrivs hur falangisterna under Franco krossar den betydelsefullaste av anarkiströrelserna genom intåget i Barcelona 1939.

Det ursprungliga ordet anarchos betyder "utan härskare" på grekiska. "Anarki" och "anarkist" uppstod som begrepp under franska revolutionen, när olika partier kritiserade varandra. För att förstå anarkismen är det viktigt att veta något om rörelsens lärofäder.

Pierre-Joseph Proudhon (1809-65)

En fransman av låg börd som bland annat försörjde sig som tryckare och frilansare. Han var i mångt och mycket en ensamvarg och deltog inte på barrikaderna revolutionsåret 1848. Hans framtidsvärld bestod av en federation av kommuner och arbetarkooperativ. Individer och smärre grupper skulle inneha (inte äga) produktionsmedlen. Kontrakt och ömsesidig kritik skulle reglera varuutbytet och tillförsäkra individen produkten av hans arbete. 1849 konstituerade Proudhon Folkets bank som genom att befrämja arbetarnas eget varuutbyte medelst arbetsscheckar skulle leda till en fredlig samhällsomvandling. Rantefoten skulle vara nominell och enbart täcka för-

valtningskostnaderna.

Projektet med Folkets bank tillintetgjordes när Proudhon fängslades för upprorisk verksamhet.

Några citat:

"Allmän rösträtt är motrevolution."

"Undervisningen skall kontrolleras av lärare och föräldrar."

"Alla partier utan undantag är varianter av absolutism, i den mån de strävar efter makt."

"Om samhället i själva verket är en naturprodukt, då är uppenbarligen de som försöker pålägga människoskapade lagar samhällets verkliga fiender, och den anarkist som uppreser sig mot dem och går ända därtill att tillgripa våld och ödeläggelse är överhuvudtaget inte asocial... han är pånyttföddaren."

Michail Bakunin (1814-76)

En monumentalt excentrisk ryss som skrev kopiöst men ändå inte efterlämnade någon färdig bok. Satt i sibiriskt fängelse i tolv år. Meningslösa komplotter och hemliga sällskap utgjorde hans huvudsakliga verksamhet.

"Lust till förstörelse är även lust."

Peter Kropotkin (1842-1921)

Kropotkin var en ryss av furstebörd. Trots att han ogillade våldsmetoder, tog han inte avstånd från faktiska anarkistiska attentat. Han tillhörde som ung tsar Alexander II pagekår. Genom att som geograf ta fram kartor över Sibirien fann han vidare ett civilt yrke. Efter fängelse för anarkistisk agitation i Ryssland drog han sig tillbaka som anarkistisk guru i England. Som en följd av Februarirevolutionen 1917

blev en återflyttning till Ryssland aktuell; Kerenskij mottog honom med militärorkester. Oktoberrevolutionen beskrevs som revolutionernas begravning av Kropotkin. Till skillnad från andra, mindre namnkunniga, anarkister klarade han sig undan tjekan med livet i behåll.

William Godwin (-1836)

Godwin tillhörde en fundamentalistisk kristen sekt fram till mitten av 30-årsåldern. Han kallade sig aldrig anarkist men har haft ett visst inflytande genom sina skrifter och teorier.

"Allt som utlovar storhet är dömt att hamna under misstankens och avundens mördarhand."

"Den enes makt över den andre måste alltid härröra från överenskommelse eller från erövring. Av naturen är vi alla jämlika."

"Anarkismen är övergående, men desptismen har en tendens att bli permanent."

"Planen på en nationell undervisning borde enhälligt motarbetas på grund av sitt påtagliga samband med en nationell regering."

Godwins metod var att bilda löst sammanfogade diskussionsgrupper av personer som väckts till att söka sanningen och lokala samhällsenheter utan lagar (församlingar). I exceptionella nödlägen kunde det bli nödvändigt att sammankalla en generalförsamling. Men sådana skulle även under de bästa omständigheter medfara allvarliga olägenheter.

En generalförsamlings handlande är baserat på den fiktiva enhälligheten vid majoritetsbeslut. Ännu ödesdigrare

är den verkliga enhälligheten som uppstår när delegaterna sammansluter sig till partier och godtar att det individuella tänkandet klavbinds. Barnen ska befrias från föräldrars och lärares herrevälde.

Johann Caspar Schmidt (Max Stirner 106-56)

Stirner var en bayrare som predikade upprorisk självhävdelse och förutsåg en union av egoister. Miljön vid Hippels weinstube i Berlin där unghelianer, Marx, Engels och andra högljutt orerade gav impulsen till det anarkistiska engagemanget.

"Friheten lever endast i drömmarnas rike! Egenhet däremot är min hela varelse och existens, det är jag själv."

"Vi två, staten och jag, är fiender. Mig, egoisten ligger inte detta samfund åt hjärtat. Jag offerar ingenting åt det. Jag utnyttjar det endast, men för att kunna utnyttja det fullständigt måste jag snarare förvandla det till min egendom och min skapelse, det vill säga jag måste förrinta det och i dess ställe bilda egoisternas union."

"Om undergivenheten upphörde skulle det vara slut med allt herravälde."

"I egenskap av unikum har du inte längre något gemensamt med den andre och därför inte heller något skiljande eller fientligt."

Internationell utveckling

Marx såg i Proudhon en eventuell medarbetare, tills de bröt 1846. Någon tydlig skiljelinje mellan frihetliga och auktoritära kommunister uppstod inte förrän med konflikterna inom Första Internationalen (1864-76) mellan Bakunin och Marx.

Bakunins grupp kom att bli den historiska anarkiströrelsens kärna. Marxisterna försökte spela ut bakunisterna genom att flytta Första Internationals generalråd till New York, men följden blev ett borttynande.

År 1896 uteslöts anarkisterna ur Andra Internationalen. Som en följd av brytningen skaffade sig anarkisterna egna symboler, de svarta fanorna. I bland användes fanor med rött och svart på var sida om en diagonal. En universell symbol, som kan ses i dag bland destruktiva gatugrupper, upp-

fanns 1964 i Frankrike.

Genom grundandet av en syndikalistisk International - Internationella Arbetarassociationen - 1922 skapades en pragmatisk gren. Dess säte låg i Berlin till 1932, i Amsterdam till 1939 och därefter i Stockholm. Syndikatet sattes här i stället för kommun och industriell aktion i stället för uppror. Den tusenåriga generalstrejken är rörelsens stora mål.

Avskryvda attentat

Efter att ha endast ordat om attentat övergick ord till handling av någon anledning kring år 1884. Namnen på de som mördades - kungar, regeringsschefer, nunnor eller helt vanligt folk - publiceras inte i den här artikeln tillsammans med de lumpna attentatsmännen. Attentaten var ganska omfattande, speciellt i Italien, Spanien och Latinamerika. Säkerhetstjänsterna svarade på det nakna och meningslösa våldet med att effektivt infiltrera terrorgrupperna.

I några länder

I Spanien var som sag anarkismen som starkast. Syndikalisterna hade ministrar med i den Folkfrontsregering som bildades 1936. Inbördeskriget sög snart musten ur anarkiströrelsen som dock hann med en del kollektivprojekt, bland annat styrde syndikalistiska arbetare Barcelonas industrier i fyra månader.

Det ryska anarkistiska "Tjerny Peredel" (Svarta Skiljemuren) omvandlade sig 1883 till en marxistisk grupp som från 1898 hette Ryska Socialdemokratiska Partiet. Anarkisterna hamnade sedan i skuggan av det socialrevolutionära partiet på landsbygden och av de mensjevikiska och bolsjevikiska delarna av socialdemokratin i städerna. Ett stort anslag fick anarkisterna trots allt i södra Ukraina där tiotusentals bönder gjorde uppror under de svarta fanorna 1918-21. Tjekan slog obönhörligt ned rörelsen efter att ha dragit nytta av ett samarbete under inbördeskriget.

Författaren Tolstojs filosofi gav upphov till en rad tolstojanska kolonier, autonoma från stat och lagar. Dessa levde ett tag, var fredliga och brukar inte räknas som anarkistiska, Särskilt ehuru författaren själv tog avstånd från anarkismen. Den sovjetiska nationalsången var fram till 1944

den sång som brukar benämnas *Internationalen* och som översatts till svenska av Henrik Menander.

I det land som många trodde först av alla skulle omstörtas - Tyskland - kom anarkister att spela stor roll vid bildandet av sovjeterna i mellankrigstyskland. På vädjan av den socialdemokratiska presidenten Friedrich Ebert slog frikårens ned de tyska sovjeterna i Berlin, varvid kommunistpartiets ledare Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg mördades.

De svenska socialdemokraterna stötte ut anarkisterna ur rörelsen 1891. Efter en ödesdiger generalstrejk 1909 bildade anarkisterna en egen fackförening: Sveriges Arbetares Centralorganisation - SAC. Dessa utger tidningen *Arbetaren*.

Recensenten

Kan det vara värt att ens fundera på varför människor över huvud taget kan anamma en anarkistisk hållning? Är inte anarkismens ideer så uppenbart förstörande och rent idiotiska att vi helt enkelt skall döma ut dess sympatisörer som problembarn av födsel? Det vore enkelt, men man skulle missa målet.

Ända sedan det fornnordiska samhället med dess demografiska struktur (ättgemenskap - hundaren - landsting - vald kung) förvandlades till ett samhälle med geografisk indelning har avståndet mellan gemene man och styrelsemännen ökat och fått en allt mer indirekt karaktär. Under dessa förutsättningar har två önskade tillstånd uppträtt som motpoler; diktatur och anarki. Missbrukande av formell överhöghet och ansvarslös ohörsam egensinnighet förstärker varandra. I tider av omtumling kan endera strategin få makten.

Skolan, familjen och pliktverket har de största möjligheterna att alstra en samhällsanda där såväl diktatur som anarki kan avfärdas som riskfaktorer genom att skapa gemensamma normer och förståelse för betydelsen av våra olika färdigheter och yrkesval.

Hur som helst - anarki skall vi inte ha!

MIKAEL JANSSON

I Armfeldts fotspår

Vi gjorde en resa i nationalromantikens tecken 4 - 13 juli 1996 för att hedra våra fäder och för att se en vacker del av vårt land - Jämtland. Vilka är vi, kanske ni nu undrar? Det är Magnus Edman, SD-Sala, Niklas Törner, tidigare SD-Uppsala, nu SD-Malmö, samt Jimmy Söfting, även han en övertygad nationalist från Malmö.

Förutom att uppleva staden Östersunds många begivenheter och historiska minnen, tog vi oss också ut till Duved, cirka tio mil väster om Östersund. Duved är den by och forna skans varifrån generalalfältmarskalk Carl Gustaf Armfeldt på sensommaren 1718 startade sitt erövringståg mot Tröndelagen och Trondheim.

Resans främsta huvudpunkter var just Duved, samt friluftsmuseet och historielandet Jämtli i Östersund, och vikingaspelet Arnljot. Arnljot är en talopera av Vilhelm Peterson-Berger, som uppförs i utomhusmiljö på Frösön, med Oviksfjällen som en naturskön kuliss i bakgrunden.

Arnljot utspelar sig under den tid då kristendomen som en väldig midgårdsorm vällde in över det asatroende Norden och Jämtland, det vill säga i början av 1000-talet. Arnljot är en vikingahövding som varit i härnad i många år, men nu återvänder för att ena Jämtland till ett rike, fritt från både normmän och svioner. Men hans svartsjuka och hetsiga humör får honom att dräpa sin trolovades bortrövare, och som straff dömes han fredlös. Efter många år på fjället beger han sig till den kristne kung Olavs här, för att strida mot jämtarna och för att kristnas, likt sin forna trolovade gjort. Han stupar för sin tor och sina ideal efter att ha utbrustit: "Att strida för ljuset, ja, det är det högsta!" Det är bättre att dö stående, än att leva på knä i ett samhälle

man inte kan förlika sig med.

På Jämtli, friluftsmuseet, upplevde vi bland annat ett magnifikt bildspel om Överhogdalsvävnaderna. Dessa tusenåriga vävnader hittades i början av seklet i en gammal kyrkbod. Ännu vet man inte hur de har kunnat bevaras så länge, eller vad de har att säga oss. En teori är att dess bilder berättar om Ragnarök eller den nordiska gudavärlden.

På Jämtli går man omkring bland autentiska hus från 1500 - 1900-talen, där folk går omkring i tidstypiska kläder och sysslar med sysslor man gjorde under bondesamhället. Det var mycket trevligt att för en stund få komma bort i från dagens mångkulturella, betongfärgade gegga och få känna lite nordisk, oförstörd kultur. Om man för någon vecka vill jobba (läs: utvecklas kulturellt) på Jämtli och bygga upp denna kulturella oas kan man kontakta Jämtli i Östersund. De är intresserade av att få historiskt intresserade medarbetare knutna till sig.

Givetvis levde vi under denna vecka i närhet med naturen, i tält där vår vackra blågula fana vajade. På campingen i Östersund försökte vi sprida vårt sunda budskap och därigenom mötte vi många trevliga nordbor. Till största glädje för oss alla mötte vi två trondheimska valkyrior, som tog oss alla med storm, och som vi tyckte var mycket vackra och trevliga. Det var inte utan sorg vi såg dem åka hem...

Trots semestern glömde vi inte vårt ansvar till vårt folk och rike, utan spred med flygblad och t-shirtförsäljning på gator och torg det nationella budskapet. "Att strida för ljuset, ja, det är det högsta!", för att citera Arnljot. För första gången (?) fick jämtarna se andra budskap affischeras ut, än patetiska Ung Vänsterslogans över-

allt.

Fjällvandringen i Duved fick oss att förstå varför vi är nationalister. Hur kan man låta bli att vara det, då man står på toppen på ett av de otaliga bergen i Sylarna, ser ut över kullar och dalar, skogar, älvar och sjöar, över vårt land, där våra förfäder slet och arbetade för allas bästa?! Andäktigt tänkte vi alla på det landet som är vår arvejord, och för oss själva svor vi alla att fortsätta den obevekliga kampen för ett fritt och obesudlat Sverige, så att vi kan lämna det i arv till kommande generationer, lika fritt och obesudlat som våra förfäder en gång kände det.

Avslutningen på vår resa blev också den bästa, då vi tågade genom Duveds by, med vinden lyftande de blå och gula färgerna i fanan, upp mot karolinermonumentet. Nedanför oss låg skansen, där Armfeldt startade 1718. Det året låg 10 000 människor inkvarterade här, tusentals hästar frustade, kreatur och kärror gnisslade. En armé på marsch...

Den ståtliga minnesstenen talade om för oss att minnas dem: "1719 ÅRS CAROLINER AF FOSTERLANDET". Det var oss en stor ära att få hedra dessa tappra förfäder som gav sina liv för fäderneslandet, om än på ett meningslöst och snöpligt sätt - ihjälfrusna på fjället blev de nyåret 1718/19.

Där uppe på fjället vilar 3000 svenskar från norrländska och finska regementen, som i december 1718, då budet kom om den store konung Karls död, ilade undan segervittrande norska förband mot riksgränsen över fjället, där snöstormen överraskande väntade på dem, och fällde de tappra.

Tyvärr hade vi inte möjlighet att besöka Handöl by, där de första trogna, tappra stapplade in i januari 1719, med ögon fyllda av tårar

över att åter få trampa svensk mark. Men i Duved lade vi vördande ned en krans och sjöng vår vackra nationalsång Du gamla, du fria. Vinden tog tag i vår fana, och för en stund kände vi samhörigheten än starkare än vanligt med våra ärorika förfäder. Vi såg mot väster, mot fjällen, där de vilar som hjältar. Många internationalliberaler ser dem säkert som krigsförbrytare, men vi vet att de var de bästa och ärligaste soldaterna i världen...

Trots att detta krig bara var ännu ett av de meningslösa broderkrigen i Norden, gjorde de sin plikt för fäderneslandet. I deras mod och tapperhet ser vi vägen vi själva har att gå. Att likt dem slåss för vad vi tror på. Slåss för ett fritt, vackert och naturligt Sverige!

*Så tåga vi tillsammans bort mellan
Jämtlands gröna ängar,
bort mellan nyland, som prunkar
fulla av bröllops blomsters prakt.
Så skåda vi med gamman hän emot
berg i blåa fjärran,
hän över sjöar, strömmar, skogar,
jämt kring bygder på vakt.*

*Fagert är landet, som blev vår lott
och arvedel.
Så firom dess fågring nu med sång
och stråkars spel.
Så tändom ånyo det hopp, som
våra fäder närt:
för slit och mödor av fröjd och sol
ett mått oss beskärt.*

Jämtlandssången av Vilhelm
Peterson-Berger

General Carl Gustaf Armfeldt (1666 - 1736) ledde nordarmén som av Karl XII beordrats ta Trondheim det ödesdiga året 1718. Hans soldater gick ett fruktansvärt öde till mötes i fjällen under återmarschen till Sverige.

SD på nätet - Runt om i rymden

SD-Riks: <http://www.ebsw.se/sd>

SD-Skåne/Blekinge: <http://www.geocities.com/CapitolHill/4005/index.htm>

SD-Sölvesborg: [http://www.geocities.com\(CapitolHill/7102/index.html](http://www.geocities.com(CapitolHill/7102/index.html)

SDU-Syd: <http://www.geocities.com/CapitolHill/7135/index.html>

Observera att dessa adresser kan komma att ändras med mycket kort varsel. Det är tyvärr inte alla som anser att yttrandefriheten gäller även för SD!

Olof von Dalin

Olof von Dalin är en av de stora skalderna och skribenterna i den svenska litteraturens ärorika historia. Han spelade en oerhört stor roll för det svenska språkets förnyelse och samtidigt dess bevarande. Så stor anses hans roll vara att den språkhistoriska gränsen mellan äldre och yngre nysvenska har satts till 1732, det år då Dalin för första gången gav ut veckotidningen *Then Swänska Argus*.

Olof Dahlin kom från en prästfamilj i Halland. Han föddes 29 augusti 1708. Han fick en god utbildning i Lund, och skickades sedan till Stockholm för att undervisa. Han var informator åt en högt uppsatt familj, och kom den vägen i kontakt med hovet. År 1750 anställdes han som lärare åt kronprins Gustav, som skulle växa upp till att bli Gustav III av Sverige. Dahlin fungerade också som litterär rådgivare åt drottning Lovisa Ulrika. Han blev adlad 1751, och nämndes därefter Olof von Dalin.

Till skillnad från kung Adolf

Fredrik var drottning Lovisa Ulrika en ambitiös och maktlysten person. År 1756 tog hon initiativet till en statskupp för att öka kungens makt på riksdagens bekostnad. Kuppen avslöjades emellertid, och riksdagen slog tillbaka, bland annat genom att ta ifrån kungaparet rätten att utse sina barns lärare. Den misslyckade kuppen ledde också samma år fram till Sveriges krigsförklaring mot Preussen, vars regent Fredrik den Store var drottningens bror.

Olof von Dalin var inblandad i kuppen på den rojalistiska sidan. Han blev för detta avskedad som kronprinsens lärare och dessutom förvisad från hovet under två år.

von Dahlin var en mästare i att hantera det svenska språket, och han var mån om att det skulle behandlas väl. I *Then Swänska Argus* nr 45 1733 skriver han följande om det svenska språket:

"Språket är i sig själv intet hårt som tyskan, intet hopplockat som engelskan, intet uppblåst som spanskan, intet vekligt som italienskan, intet

obändigt som polskan, intet vilt som ryskan, intet bråkande som danskan etc. Det är lent och likväl starkt, rent och likväl rikt, enfaldigt och likväl högt, tappert och likväl läckert. Det är bekvämt och ljuvligt till skaldekonst och obunden skrivart, till sång och tal, till historier och romaner, till allvarsamt och lustigt, till kyrkor och skådespel, till predikningar och Argus."

Till von Dahlins främsta prosaverk brukar nämnas *Sagan om hästen*. I denna saga låter han Sverige gestaltas av hästen Grälle, som rids i tur och ordning av kungarna från Kristian Tyrann till Fredrik I. På ett språkligt fyndigt sätt och med mästerlig symbolik redogör han för de stora historiska skeendena under denna dramatiska tid av vår Historia.

TORBJÖRN KASTELL

Till åminnelse av Karl XII

Olof von Dalin skrev ett flertal dikter till Karl XII ära inför hjältekonungens dödsdag. Den dikt som presenteras nedan är till den sjuttonde åminnelse dagen efter kungens död, den 30 november 1735.

*Du folk som liknat gudar, du gamla hjältesläkt,
som klädd i ull och hudar har burit ärans dräkt,
var är din forna heder, din tappra kämpablod,
enfaldighetens seder och ärlighetens mod?*

*Om minsta dygdedriften är i ditt sinne kvar,
så vörda denna griften, där Karl sitt läger har.
Om äran dig kan täckas, om ej din art är all,
så lär du ej förskräckas utav en hjältes fall.*

*En dygdig hjälte lyser som bäst i olycksfärg,
hans fångsle äran hyser, hans blod är rikets mærg,
hans nöd ur faran hjälper, hans sår hans hälsa gör,
han stiger när han stjalper, han lever när han dör.*

*Ty lät din dygd sig mana, lät flättjan lida nöd;
lät lättjan se sin bana, lät kättjan se sin död.
Dränk bävan uti bälten, väck upp din tjusta håg;
betrakta forna fälten och dina hederståg.*

*Så vill ju Fredriks ära, så vill ju svensker tro,
att Karl i hjärtat bära i Fredriks fred och ro.
Som lamm vi vilje dyrka Ulrikas ädla dar;
men lejons mod och styrka, bör världen se här kvar.*

*Då kan vår fred uppblänka i skönsta segerdräkt.
Då är ej Sverige änka, då skrivs på graven käckt:
"Här rostas väl en glaven, som var av blod så röd;
men den är här begraven, som aldrig bliver död."*

Kultur:

Ur ”Det bortglömda fosterlandet”

Det var med förväntan jag emotsåg att få hem ett rykande färskt exemplar av Jimmy Söftings dikt-bok ”Det bortglömda fosterlandet” från Fanbärrarens förlag. Rån när jag tog upp den ur kuvertet kände jag att detta var någonting alldeles extra. Inte nog med den höga layouten, det visade sig också att dikterna var lika bra.

Det är en härlig bok att hålla i handen, där den ligger med en vacker färgbild prydd framsidan. Och dess storlek är inte heller att förringa: 150 sidor tjock är detta ett riktigt mästerverk.

Jimmy Söfting, en ung diktare i en flummande värld, vågar gå emot sin generations passivitet och står i sin diktning upp för de ideal som Tegnér, Heidenstam och Geijer hyllade. Söfting håller

fanan högt, fanan som fallit till marken där ute, och han visar här genom sin bok att nationell diktning har en framtid.

Denna bok vore säkert av intresse för ett flertal förlag, om den inte vore politiskt inkorrekt. Väl ute hos läsaren sprider den det sanna ljuset i en mörk och dunkel tid.

Kort sagt: ”Det bortglömda fosterlandet” är en given titel i varje nationalists bokhylla. Och den hade säkerligen legat högt upp på bokförsäljningslistorna, om mediamogulerna tillåtit!

MAGNUS THOR

”Det bortglömda fosterlandet” kan beställas från SD-Helsingborg. Sätt in 95:- på postgiro: 93 57 79 - 9

Svea var hennes namn

En dikt ur ”Det bortglömda fosterlandet” av Jimmy Söfting

Svea hette en hugstor kvinna
närd och värmd i moders famn.
För värdighet sågs hon brinna
och hedrat blev familjens namn.

Med tiden kom nya influenser
och lockade hennes rena sinne.
Nybruten mark för nya tendenser
och hedern blev alltmer ett minne.

I nytt umgäng blev hon impulsiv
och pråligheten kom till hennes bo.
Småsinnet växte in i hennes liv
och avunden kunde börja att gro.

En stormande konflikt rördes upp,
mellan ursprung och nytaget vorden.
Men segrande gick hennes nya grupp
och det gamla sågs gå i jorden.

Intaget gift och senare nätter
knäckte föräldrar i djup sorg.
Egolynnet mot tomma nöjen vetter,
då det sunda ej längre är en borg.

Kungsblå ögon och hår utav lin,
Svea var rik av de fagraste drag.

Lockande som ett berusande vin,
drömde pojkar efter hennes behag.

En rotlös fejd mot det rätta,
osäker i en utmanande blus,
bytte hon dygden mot det lätta
och följde med till pojkarnas hus.

Förlorad i sin billiga drift,
blev vargatimmarna allt fler.
Hon bedövade sorgen med gift
och sjönk djupare i träsket ner.

Hon horade för pengarnas hast
med sjuka och surrande bin.
Bandet till ursprunget det brast,
när hon sålde sig till budande svin.

Förlorad stod den högburna ära
som tidigare formgivit livsöden.
Hon orkade ej att skammen bära
och blickade framåt mot döden.

Nu ligger hon melankoliskt rädd,
självinsikt är det hon behöver.
Ensam på en fattig dödsbädd,
ett sista andetag och det är över...

Skriv till insändarsidan:

Intresset för insändarsidan ökar i takt med svenska folkets missnöje. Många skickar in insändare, men tyvärr har vi inte utrymme för alla. Däremot sparar vi givetvis insändare till senare nummer. Skriv gärna till oss, men tänk på att skriva kort och kärnfullt. Skicka gärna med foton eller teckningar. Insänt material kan tyvärr inte returneras av praktiska skäl. Adressen är: Insändarsidan, SD-kuriren, Box 200 85, 104 60 Stockholm.

Krav till hetsaren

Du ser dig själv och människorna omkring dig såsom ett komplett folk. Ni är Sverige. Ni är svenskarna. En klick på sju miljoner. Men du är inget annat än en myra i den stack som kallas Sverige. I den stack som ständigt förnyas. Döda sova fäder i högar och under kyrkohällar, de som sedan islossning till dagens dato har byggt dig ett land. De lämnade dig en fana, att bära vidare, ett arv att föra vidare. När din generation sköto skott och tidigare släktled somnade in i historien, då, då blev du en förvaltare. En framåtsträvare. En kulturbärare. Allt du är, är vad dina fäder gavo dig. Dina drag är deras. Ditt minne, ditt hjärta och din själ. Du är en del, en produkt, av det förflutna. Ett förflutet som skrevs med de mångas blod, med de mångas offer. Således förtjänar våra fäder all ära, all vördnad du orkar ge dem. Vördnad visar du genom att fortsätta den utveckling som de påbörjade. Den utveckling som kallas Sverige. Det gör du genom att bekänna dig till ditt folk och till din del av ansvaret. Du måste låta de dödas andar få vara en del utav skapelsen. Denna medvetenhet kallas patriotism. Människan som vet att livet består av arter och inte individer, som vet att hon blott är en länk i en tidlös kedja, av fäder i tallösa leder, som blir ett folk. Hon är en patriot. Ty hon vördar. Hon helighåller. Hon för vidare de värden som formgav dig. Hon spottar du på. Hon hånar du. Hon förkastar du. Hon kriminaliserar du. I dina ögon övertar hon djävulens drag. Hon förtjänar knappt att leva. Hon som kämpar för att ge dig liv. För du har glömt vad ett folk är. Du tror att patrioterna är en grupp människor vars betydelse man kan mäta med siffror. Men från fädernas grifter allt sedan hedenhöns går ett larm över

leende dalar, steniga åkerteigar, blånande skogar och teknokratiska storstäder som kräver utav dig - Att låta det svenska landet leva! Att stoppa hetsen mot svenska patrioter!

Jimmy Söfting

Mångkulturen knäcker Sverige

Mångkulturen har varit den mest betungande utgiftsposten i statsbudgeten under en lång följd av år - resultatet av att Sverige har världens gene-

dubblas till exempel på några få år - men hur många kan räkna med arbete?

Svenskarna genomlider i dag den kanske största sociala omställningen sedan digerdöden. Vad många vill ha svar på är hur stor del av mångkulturen vi klarar att bekosta med nedskärningar, om nya svängremmar är att vänta, för vilka och om uppoffringarna blir bestående.

Det verkar som om politikerna bara är ansvariga inför sig själva. Det finns i dag ett gap mellan folk och förtroendevalda som visar att vi har långt kvar till verkligt folkstyre. Det kan bli fatalt för landet om politikerna fortsätter att blunda för verkligheten.

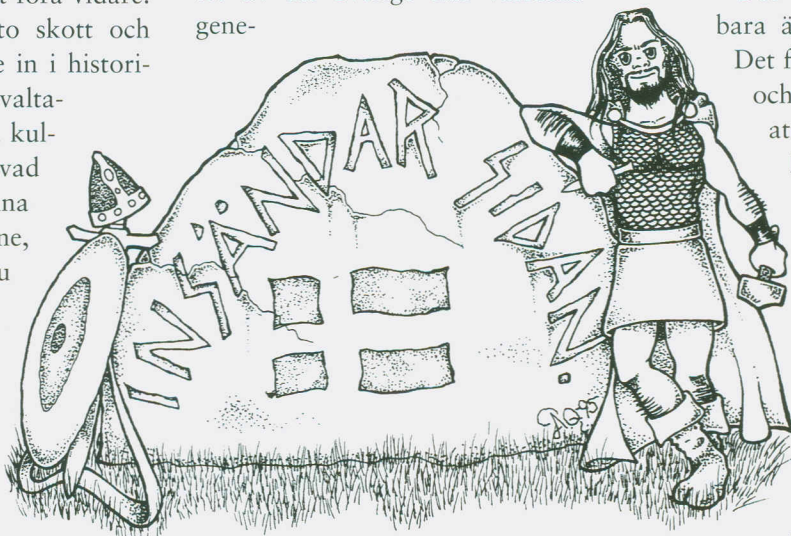
Drabbad svensk

"Det rätta ansiktet"

Jag har upptäckt ett intressant fenomen i medias nyhetsrapportering från vänster- respektive högerdemonstrationer. När vänsterextremisterna ställer till bråk säger alltid media att "några bråkmakare hade tyvärr nästlat sig in i den fredliga demonstrationen" eller också att "demonstrationen var fredlig. Tyvärr hade det inte hörsammats av alla". Men alltid då nationella håller möte och det dyker upp skinheads som inte ens är medlemmar, då heter det genast att "partiet har visat sitt rätta ansikte"! Vad jag undrar är hur det kommer sig att vänsterextremistiska bråkmakare alltid är undantag enligt tidningarna, medan om nationella skriker något otillbörligt eller börjar bråka, då är det alltid den "sanna bilden"?

Jag skulle vilja säga att det nog är vänstern som visar sitt rätta ansikte när de börjar slåss. För står det inte i alla kommunistiska skrifter att det är rätt att använda våld för att uppnå "proletariatets diktatur"?

Arg nationalist

rösaste flyktingpolitik, vilket i sin tur beror på våra folkvaldas bestämda övertygelse att svenskarna vill omdana Sverige till ett mångkulturellt samhälle. Inget kan dock vara felaktigare.

Frågan om folkligt inflytande i denna för landets framtid så omvälvande fråga har dessvärre belagts med tabu, ett bekvämt sätt för politikerna att få agera ostört utan besvärande frågor. Men verkligheten med alla nedskärningar börjar tränga sig på, även om vi ännu har en bit kvar till hungerupplopp och slagsmål i soppköerna.

Det är motiverat med fortlöpande översyn av reglerna för återflyttning, anhöriginvandring, barnbidrag, med mera. Kostnaderna för mångkulturen bestäms ju av in- respektive utflödet av invandrare, deras förökningstakt och tillgången på jobb. Prognoserna talar för en framtida arbetsbrist. Antalet muslimer bosatta i Sverige för-

Ekerö-problematiken

Problem som de s.k. etablerade partierna vidkänts i en rad mindre kommuner i form av svårigheter att besätta sina i val erövrade kommunfullmäktigemandat (t.ex. Miljöpartiet i Hallsberg) kan även drabba nationella partier. Sverigedemokraterna erövrade som bekant ett mandat 1994 i Ekerö efter ett förhållandevist starkt stöd från den lokala väljarkåren. Oturligt nog flyttade partiets tilltänkta taleskvinna, första namnet på Ekerö-listan, från Ekerö och kunde inte som tänkt var ikläda sig förtroendeuppdraget. SD Riks och SD Stockholms län försökte idogt att ibland valsedelns övriga namn finna någon som kände sig mogen uppdraget. Detta har misslyckats.

Leif Ericsson

In i Ekerö-bilden klev så småningom en person, Leif Ericsson (tidigare Zeilon), som sedemera blivit känd som en oseriös sabotör och ytterst ivrig skenbildsspridare. Leif E. har ett långt förflutet inom de nationella opinionsgrupperingar som funnits på 1970-, 1980- och 1990-talen, han har varit en central figur i "Bevara Sverige Svenskt" och i "Sverigepartiet". Huruvida han på den tiden i nämnda organisationer utövade en seriös strategi, d.v.s. syftade till att genom organisation och opinionsbildning bereda väg för en demokratisk, nationell representation i Riksdagen, är inte undertecknad rätt person att svara på. Jag var nämligen inte själv aktiv på den tiden. Den största, ledande nationella organisationen har ett avgörande ansvar att leda kollektivet av aktiva idealister i en framkomlig riktning. Gör inte detta bränns de goda krafterna allt eftersom ut. En fri, levande och traditionsrik svensk kultur måste sättas före all personlig tävlan, utan den mogenheten går allt i stå. Den mogna den lyser helt med sin frånvaro hos Leif E., när han bedriver en personlig vendetta mot Sverigedemokraterna. Han grundade Hembygdspartiet i syftet att konkurrera med SD, men utan syftet att kunna nå reell makt åt den nationella idérörelsen. Att det senare syftet inte existerar bevisas främst av

Hembygdspartiets ideologiska hållningslöshet. Rågängen mot nazister och ligister hålls inte öppen. Ett exempel kan räcka: Hembygdspartiets ordförande Tommy Rydén skriver artiklar i nazisttidningen Nordland! Leif E. eget ljusskygga, icke offentliga beteende påminner pinsamt mycket om de erbarmliga karikatyrer av nationella som mediaindoktrineringen försöker slå i oss i form av TV-deckare etc. Trots sina helt fruktlösa försök att värva över aktiva från från SD uthärdar Leif E. envist i att försöka sprida desinformation. Blygsamt har han angett att massor av aktiva har gått över, men trots att de flesta aktiva SD:are är helt offentliga kan han inte påvisa några namn på övergånga arbetande idealister. Bevisligen är desinformationen en källa till försening i SD:s praktiska arbete.

Freddy Fjällklint

Stiltjet i Ekerö erbjöd en möjlighet för Leif E. att genom kontakter han hade med ynglingen Freddy Fjällklint bryta sig in. Freddy stod med på SD:s Ekerövalsedel och satt tillsammans med Lars Emanuelsson och Henrik Enmark i SD Ekerös styrelse. Freddy förskingrade SD Ekerös partistöd genom att överföra 10000 kr till sig själv och 8000 kr till Hembygdspartiet. Det fanns naturligtvis inget styrelsebeslut om detta. Alla som träffat Freddy förstår också att agerandet inte kan vara egenmotiverat. Lars Emanuelsson och Henrik Enmark försökte förgäves nå Freddy för att fråga honom varför han förskingrat samtliga kontotillgångar och för att ge honom chansen till en uppgörelse i godo istället för polisanmälan. Detta gick inte, för Freddy hade gjort sig okontaktbar. Lars och Henrik ville ändå ge Freddy en chans. De åkte därför ut till Fredmys bostad en tidig morgon för att informera honom om vilka alternativ som stod honom till buds. Freddy försökte undvika ordväxling genom att vänta in sin buss och sedan rusa ut till den. Henrik hann dock förklara att Freddy på det här viset skulle dra på sig en polisanmälan. Förmodligen insåg Freddy först i detta

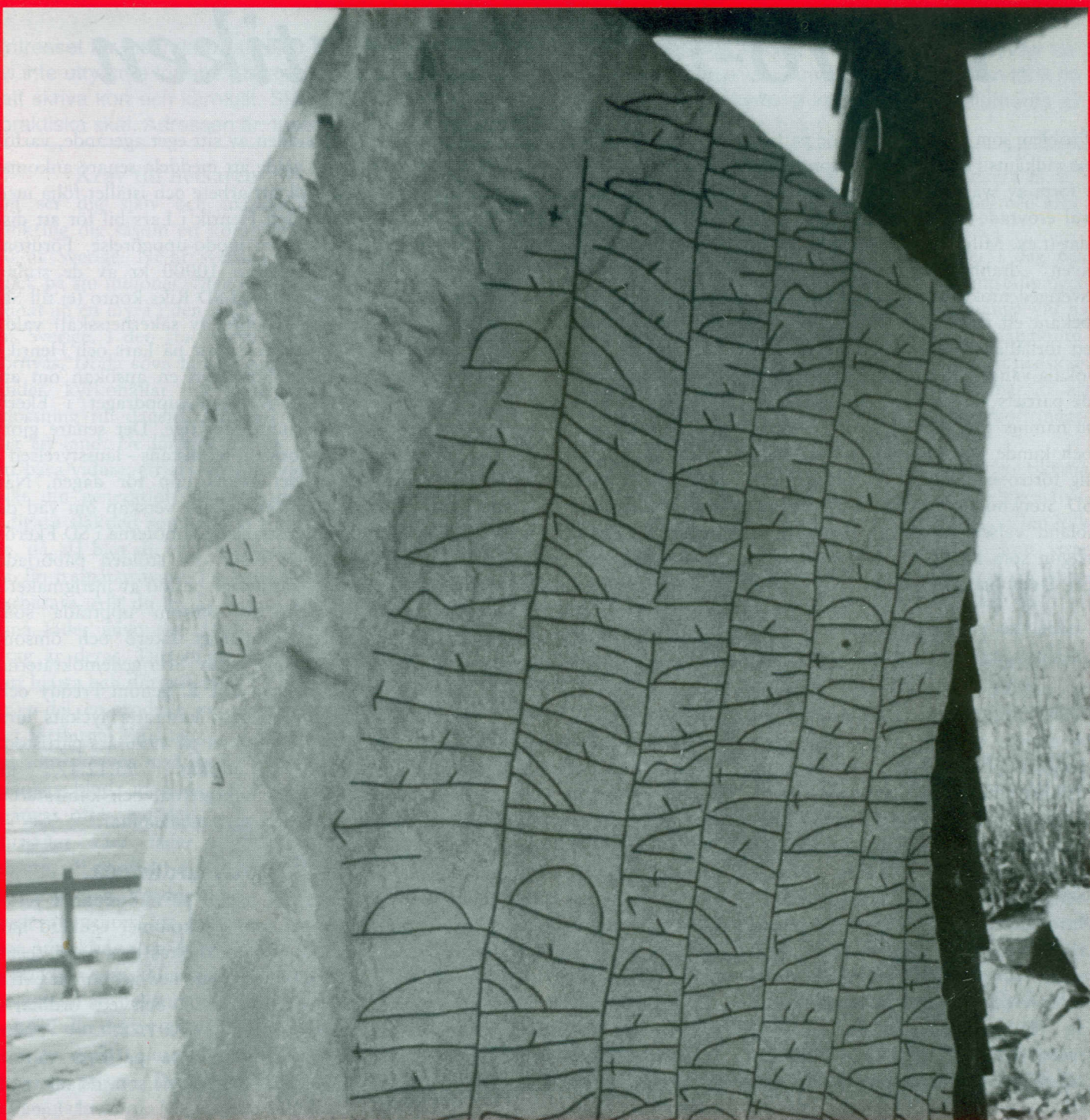
då vidden av sitt eget agerande, varför han valde att meddela senare ankomst till till sitt arbete och istället följa med Lars och Henrik i Lars bil för att diskutera en igodo-uppgörelse. Förutom att överföra 10000 kr av de stulna pengarna till SD Riks konto (ej till SD Ekerös konto av säkerhetsskäl) valde Freddy också att på Lars och Henriks förslag lämna in en ansökan om att lämna förtroendeuppdraget i Ekerö kommunfullmäktige. Det senare gjordes dock till fel instans - länsstyrelsen - och det skjöts upp för dagen. När sedan Leif E. fått vetskap om vad de övriga styrelseledamöterna i SD Ekerös styrelse tyckt om stölden påbörjade han en intensiv period av intrigmakeri. Genom att ömsom uppträda som Hembygdspartiet Ekerö och ömsom falskeligen som Sverigedemokraterna Ekerö har Leif E. genom Freddy och några av hans kamrater lyckats lura Ekerö kommun på 1996 års partistöd. Freddy uteslöts 95.12.17 ur Sverigedemokraterna, och kamraterna har aldrig varit medlemmar.

Full fart framåt

Eftersom någon partikommunal verksamhet inte förekommer i Ekerö har under SD Stockholms läns överinseende SD Ekerö lagts ned genom ett extra årsmöte 96.12.27 och ett ordinarie årsmöte 97.01.28. När Sverigedemokraterna på nytt startar upp i Ekerö måste de som då tar tag i det hålla normal SD standard. Låt oss glömma detta nu, full fart framåt!

MIKAEL JANSSON

Fotnot: På Internet förekommer en hemsida under namnet "Sverigedemokraterna Ekerö". Detta är *inte* en av partiets officiella hemsidor, vilket troligen ganska snart framgår för alla som läser den om de vet det minsta om Sverigedemokraterna. Leif Zeilon/Ericsson är upphovsmanen bakom denna, liksom mycket annat som syftar till att skada Sverigedemokraterna.

I nästa nummer:

Tema nationalism

Nationalism - politisk ideologi från 1800-talet, eller en känsla lika gammal som
mänskligheten?

Om nationalism i Sverige och i utlandet.

SD-Kuriren nr 32 kommer i slutet av sommaren